

Az Úr Lelke Üzen

A KEREKEGYHÁZI SZENT ISTVÁN ÉGYPARTI EGYZSÉG TÁJÉKOZTATÓJA
2023. XXV. évi I. félév 3. szám

Templom búcsú

Szent István
király ünnepe

„Mily kedves a te hajlékod, * Seregek Ura, Istene!” (Zsolt 83,2)

110 éve épült, Szent István nevére felszentelve, 10 éve külsőleg és részben belsőleg felújítva a városképet is meghatározó kerekegyházi római katolikus templom.

Gábor Imre Család Csoport nyaralása 2023.08.03. Máriagyűd első nap szentmisével, Norbi atyával.

XXXII. Bugaci Ifjúsági Lelkigyakorlatos Hittanos tábor nyitó szentmiséje, Csuja Gergely -, Gyöngyösi Balázs -, Ruskó Norbert -, Finta József -, Kovács Ferenc atyákkal

Köszöntő

Szent István király Magyarország fővédőszentje István Géza fejedelem fia volt. 995-ben feleségül vette a bajorországi Gizellát, 997- óta ő kormányozta az országot és 1000-ben koronázták meg a pápától kapott koronával. Szent István igazi példaképe az apostoli királynak. Püspökségeket alapított, templomokat, iskolákat építtetett, felszabadította a rabszolgákat. 1038 augusztus 15-én halt meg. Előbb azonban országát Máriának ajánlott fel. Székesfehérváron temették el fia, Szent Imre mellé. Szent István vallásossága mélyen átjárta életét, s e meggyőződés vezette abban, hogy népe is vallásos legyen.

„Figyeljetez ide nemzetek, ... mert tőlem származik a törvény, és az én igazságom lesz a nemzetek világossága.” /Iz 51,4/

Pogányság vagy kereszténység; babona vagy hit; felelőtlen portyázás vagy becsületes munka – e választási lehetőségek között tengett a magyarság. Szent István a sötét éjszakából a Krisztus világosságába emelte a nemzetét. A nemzet jövőjét Krisztus útján látta megvalósulni.

„...Tartsd távol magadtól a száj hamisságát, távolítsd el az ajkak álnokságát! Egyenest előre nézzen a szemed, legyen egyenes a szemed pillantása. Egyengess sima utat a lábadnak, legyenek biztosak mind az útjaid. Se jobbra, se balra ne térj le az útról, és a gonosztól tartsd távol a lábad...” /Péld 4, 10–15. 18–27/

Örök kísértés a régi és az új párharca. Az embernek egyénileg is, de a nemzetnek is meg kell vívnia a harcát, hogy ne a régi ember győzzön, hanem az új, a krisztusi magatartás.

„...Újuljatok meg léleekben és érzéseitekben! Öltsetek magatokra az újembert, aki Istenhez hasonló, igaz és valóban szent teremtmény...” /Ef 4, 17–24/

Csodával határos, hogy a magyarság él. Mennyi ellenség tört az életére! S minden gyarlóság, széthúzás, gyűlölködés ellenére mégis megmaradt a Krisztusra épített ország. Ha önmagában bízott volna-e nép, már elveszett volna, de nem semmisült meg, mert mindig vissza tudott térni Urához, Istenéhez.

„...Szakadt a zápor, ömlött az ár, süvített a szél, és nekizúdult a háznak, de az nem dőlt össze, mert sziklára épült...” /Mt 7, 24–29/

Szent István király intelmeiből:

„... Semmi sem emel föl úgy, mint az alázatosság, és semmi sem aláz meg annyira, mint a kevélység és gyűlölség. Békítő és ne békétlenkedő légy! A jog célja a béke... A békétűrő királyok uralkodnak, a békétlenek meg zsarnokoskodnak...” A keresztény értékek őrizték meg nemzetünket a történelem viharában, és mai is ezek jelentik a jövő biztosítékát.

Áldott Ünnepet!

Szent István király könyörögj Népünkért, Településünkért, Egyházközségünkért! Ámen

Norbi atya

Görbe László atya aranymiséje

Kedves Testvérek!

Szent István királyunk mai ünnepén érdemes elgondolkodnunk azon az igazságon, hogy az ország olyanná válik, amilyennek látjuk, amilyennek megálmodjuk. Ha azt hangoztatjuk, hogy ez egy élhetetlen ország és persze közben semmit sem teszünk annak érdekében, hogy élhető legyen, akkor elégedetlenségünk miatt néhány év múlva külföldre fogunk költözni, hogy ott éljünk és dolgozzunk.

Ha úgy tekintünk erre az országra, mint hazánkra, mint szülőföldünkre, és mint olyan földre, amely végső nyughelyünk lesz, akkor átérezhetjük annak felelősségét, hogy tennünk kell e haza, Magyarország felemelkedéséért, jövőjéért. Milyenek látod ezt az országot? Homokra épített háznak vagy sziklára épített háznak? Milyenek képeled ennek az országnak a jövőjét? Elvisz minket a történelem vihara vagy rendületlenül állunk évszázadok múlva is? Amilyenek látod, olyanná fogod tenni. Ha saját országodnak és biztonságot adó otthonodnak tekinted, akkor termékeny munkáddal te is megerősíted. Ha csak hasznot akarsz húzni belőle, meggyengíted. Ha élhetetlennek tartod, te magad teszed élhetetlenné.

Amikor 50 évvel ezelőtt első szentmisémet mondtam ebben a templomban, igaz majd egy héttel később, hiszen 25-én szenteltek, tehát 26-án volt, akkor első szentmisém. A szentmise szónoka azt az idézetet véste a szívembe, hogy „*Navigare necesse est, vivere non est necesse*. Vagyis: hajózni muszáj, élni nem.” Ez akkor nem volt, nagyon biztató, de figyelmeztetett arra, hogy a küldetés, amelyre meghívást kaptunk, nem veszélytelen. A küldetés Isten országának a hirdetése. Egyrészt kihívás, hogy megértsük Isten szavát, és merjük a teljes igazságot képviselni a fiatalság felé, függetlenül a fennálló rendtől.

Amikor most 50 évért ad hálát az ember vagy tart lelkiismeretvizsgálatot, hogy a küldetést jól teljesítette-e? Óhatatlanul felmerül a kérdés, hogy hű maradtam-e az evangélium igéjéhez.

Jézus az evangéliumában azt hirdeti, hogy aki az Isten országában a legkisebb, az mindenkinél nagyobb. Mit jelent az, hogy **az ember óriási reménye és lehetősége a leges-leges-legkisebbnek lenni Isten országában**. Tulajdonképpen valami ilyesmire vagyunk meghívva, nem arra, hogy nagyok legyünk.

A keresztyén ember reménye, hogy **mi lehetünk Isten országában nagyon kicsik**. Erről szeretnék beszélni, mert akkor ez azt jelenti, hogy nincs az az ítélet, az a börtön, az a szenvedés és megpróbáltatás, igazságtalanság, hogy ne vállaljuk, ha az Isten országának polgárai akarunk lenni.

Az Isten országához tartozóknak, nagy szabadságunk van. Nem a hatalomhoz kell igazodnunk, hanem Isten országához. Tehetünk nagyon sok jót az életben, de az nem egyenlő azzal, hogy jó irányba vagyunk, vagy jó irányba megyünk. **Jézus nem a hatalomhoz igazodik, főképp nem azért igazodik a hatalomhoz, hogy aztán nagy legyen, hanem nagyon világosan Isten országához igazodik**. A Mennyei Atya küldetése foglalkoztatja őt, és ezért nem adja át magát mindenestül a szorongásnak, az aggodalomnak, a bizonytalanságnak, nem veszi el az Atyába vesztett reményt, mert nem a földi életét akarja biztosítani, hanem a Mennyei Atya küldetését teljesíteni. Ezért mondhatja Jézus, hogy „*Én vagyok az út, az igazság és az élet.*”

Emlékszem egy élményemre, hogy sok-sok évvel ezelőtt, mint igazgató, valamin dühöngtem éppen, bosszankodtam, hogy ezt miért nem lehetett jól csinálni, vagy jobban csinálni. Emlékszem, ott volt egy elképesztően szelíd szívű, **jámbor munkatárs**, nagyon szerettem őt, úgy tudom ma is él. Ahogy hallgatta az én pufogásomat, hogy „*Azt miért nem lehetett jobban csinálni?*”, akkor kedvesen rám nézett, és azt mondja: „*Igazgató Úr, mikor fogod már föl, hogy a legtöbb ember középszerű, de azt jól csinálja?*” Nekem olyan volt, mintha sötétségben valahogy gyönyörűsége világosság támadt volna. Akkor megértettem azt, hogy olyan **fölszabadító a kicsinységüket jól csinálni**. Olyan Istenországa-szerűen kicsinek lenni.

Ez azt jelenti, hogy **Isten országa nem a hatalom gyakorlása révén valósul meg**. Amiről Jézus beszél, mikor azt kérdezi Keresztelő János: „*Hát veled érkezett az Isten országa? Te vagy Isten országának a küldötte? Te vagy a Messiás? Te vagy, akit várunk?*” És Jézus mit válaszol? Azt mondja: *a sánta emberek járnak, a vak emberek látnak, (a) holtak életre támadnak, és a szegényeknek hirdetik az örömhírt és a szegények ezt az örömhírt befogadják*. Ezt úgy is mondhatnánk, hogy a kicsik: mert a vakok, a sánták, a holtak, a szegények, ők mind kicsik, nagyon kicsik, **még az átlagnál is sokkal kisebbek**. Még az átlagnál is sokkal nyomorultabbak, sokkal kiszolgáltatottabbak és sokkal esendőbbek. És Jézus azt mondja: és a kicsiknek hirdetik az örömhírt, és ők tudnak neki örülni, hogy így alakul az Isten országa.

Vagyis az Isten országa nem arra a logikára jár, hogy a kicsiből nagy lesz, egyszerűen nem erre a logikára épül, hanem arra, hogy **a beteg gyógyul**. Erre a logikára, **hogy az élettelen életre támad, hogy a szomorú örülni kezd, hogy aki nem látta, hogyan tudna járni, egyszer csak erőre kap, hogy aki nem látott semmit, egyszer csak lát. Erre a világra épül az Isten országa**, nem arra, hogy a kicsiből nagy lesz. Miért olyan fontos ez? Mert mire szoktunk hivatkozni? „*De azért a hatalom mégiscsak jó dolog, mert a hatalom révén nagyon sok jót lehet tenni.*” Ez biztos, hogy így van. A hatalom révén sok jót lehet tenni, ámde a hatalom révén akármennyi jót teszünk is, azzal Isten országa nem érkezik el. Mert az Isten országa nem abban az irányban van, és az Isten országának a kibontakozása nem a hatalom gyakorlása révén érkezik el. *Isten országa itt van közöttünk*.

Hogy van akkor ez? Hogy valahogy, amikor a hatalom gyakorlása révén akarjuk Isten országát, szinte mindig megjelenik két dolog, ami megzavarja az életünket. Az egyik a *dicső múlt fölemlgetése*, a dicső múlt, és ezt a dicső múltat vissza kell hozni, a másik pedig a *múltak a sérelmei, fájdalmai és annak a fölemlgetése*. Akkor tehát nem a múlt így vagy úgy, hanem *gyógyítva örülni egymásnak, gyógyulva örülni Istennek*. Hogy az ember gyógyítva örüljön az életnek, mert sánták járnak, vakok látnak, holtak életre támadnak, és a szegények örülnek az örömhírnek. Hogy **kigyógyuljunk az áldozatszerepből**. Ha valaki az Isten országában szeretne egy picike valaki lenni, szükséges lesz kigyógyulnia az áldozatszerepből.

Hogy **gyógyítva, gyógyulva keressük az élet lehetőségét**, gyógyítva, gyógyulva keressük az élet új irányait. Volt egy **édesanya**, és az édesanyának megölték a gyereket. És ez az édesanya sok-sok éven keresztül nem tudott ebből talpra állni. És nem arról beszélt, hogy holtak életre támadnak, hanem pont fordítva, hogy élők meghaltak, és ebből a fájdalomából, szenvedéséből egyszerűen nem volt képes kigyógyulni. És egyszer csak valahogy elindult az élet felé, és sok-sok évvel később, mikor kérdezték tőle, hogy „*Hogyan talált vissza az életre? Hogyan talált vissza a reményre? És hogyan van ereje önnek ahhoz, hogy másoknak segítsen?*” És a következő képet mondta: „*Nagyon sok időmbe és erőfeszitésembe került, hogy megtanuljak valamit, hogy a kezemmel, a saját kezemmel ne a torkomat szorítsam, hanem a kezemet, a szívemre tegyem. Azt kellett megtanulnom, hogy a saját kezemmel ne a torkomat szorongassam, mert nehéz az élet, hanem hogy a kezemet hogyan tudom a szívemre tenni.*” Azt mondta ez az édesanya, aki elvesztette a gyereket, hogy „*Amikor a kezemet már tudtam nem a torkomon szorítva tartani, hanem a szívemre tenni, akkor egész világos lett számomra, hogy én nagyon sokaknak fogok tudni segíteni.*”

Hogyan tudnánk a legkisebbek közül egynek lenni Isten országában? Úgy, hogy megtalálom az Isten országában **a saját szerepemet és a saját helyemet**. Mit értek ez alatt: saját szerepem és saját helyem megtalálása az Isten országába? És az jutott eszembe, hogy mit jelent, hogy valaki az Isten országában egy pici? Hogy tudja, hogy **énrám valaki vár**. Valakik rám várnak. Hogy azért vagyok itt, mert tudom, egész biztos vagyok benne, hogy ő és ő és ő és ő rám várnak. És milyen gyönyörű úgy készülni és úgy várakozni Istenre, hogy azt mélyítem el magamban, ki és kik azok, akik rám várnak. Nem azért, mert nagy vagyok, hanem mert ezzel a **gyógyítva gyógyuló lelkeséggel tudok bárkihez is odalépni, keresve az életnek a lehetőségeit**, mert az azt jelenti, hogy egész biztos, hogy vannak olyanok, akik pont rám várnak.

Szent István király 1000 évvel ezelőtt megérezte azt a felelősséget, hogy ennek az országnak olyan lesz a jövője, amilyen úton elindul. Felismerte Krisztus igazságát és a keresztény értékekben meglátta ennek az országnak az alapértékeit. Neki köszönhetjük azt, hogy nemzetünk szilárd alapon, a krisztusi igazságon és a keresztény értékrenden nyugszik. Szent István király nemcsak a fegyverek erejében és nemcsak a politikai lépésekben bízott, hanem sokkal inkább a krisztusi igazságban, amelyet igyekezett elültetni a magyarok szívében.

Szent István király, mint egyéni ember is példát mutat. Ő azt várta el másoktól, amit maga is megvalósított. Az Evangéliumból különösen megfogta őt az isteni irgalom és az igazság. Hartvik püspök azt írja róla: „Az irgalomnak és kegyességnek oly szélesre tárt karjaival ölelte át Krisztus szegényeit, sőt bennük Krisztust, hogy egyetlen vendég vagy zarándok sem távozhatott tőle szomorúan, adomány vagy vigasz nélkül.”

Micsoda örök eszmény lehet számunkra, amikor nap, mint nap találkozunk az embertelenség kisebb vagy nagyobb formáival. Az emberi kapcsolatok szinte kizárólagos motivációja és értékmérője a haszon lett. Ezért nekünk, keresztényeknek, az ünnep csak akkor lehet teljes, ha a megemlékezést tettek követik, és nem csak ajkunkkal tiszteljük őt, hanem cselekedeteinkkel. Nem nagyokkal, kicsikkel, mert arra vagyunk meghívva. Ámen.

Hálás köszönet Görbe László piarista atyának, hogy augusztus 20-án a kerekegyházi templombúcsú alkalmából a mi egyházközségünkben is aranymisét celebrált és részesülhettünk a szentmise áldásaiban.

Kívánjuk, hogy életét továbbra is Isten áldása kísérje.

Tisztelettel:
Kerekegyházi egyházközség

Lisieux-i Szent Teréz:

Öt emelet, és elérjük az Eget

Hogy juthatunk el a Mennysországba? Lisieux-i Teréz szerint, akinek boldoggá avatása 100. évfordulóját április 29-én ünnepelte az egyház, nincs jobb, mint közvetlenül a „spirituális felvonót” igénybe venni. Öt emeletet kell megtennünk, hogy feljussunk.

Lisieux-i Teréznél minden egy kicsit másképpen van. A hagyományos felfogás szerint az életszentség elérése egy meredek hegy megmászásához hasonlítható, ám kis Teréznek volt egy olyan belső megérezése, hogy a mennybe más úton is el lehet jutni: ahelyett, hogy a „tökéletesség meredek lépcsőjének” fokain fáradozva haladna, ő inkább... lifttel akart feljutni. Nem csoda: az ő idejében a lift egy olyan technológiai találmánynak tűnt, amely mindenkit ámulatba hozott:

„Meg akarom keresni a módját, hogy az Égbe jussak, és pedig egy kicsi, nagyon egyenes, nagyon rövid, egy egészen új kis úton keresztül. A találmányok századában élünk, most már nem kell fáradságosan róni az emelet lépcsőit, a gazdagoknál előnyösen helyettesíti ezt a lift. Én is szeretnék egy felvonót találni, hogy felvigyen Jézusig, mert túlságosan kicsiny vagyok ahhoz, hogy a tökéletesség meredek lépcsőfokait járjam.

Útbaigazítást kerestem tehát a szent könyvekben a felvonóra, vágyaim tárgyára vonatkozólag, és ezeket a szavakat olvastam le az Örök Bölcsesség ajkáról: Ha valaki EGÉSZEN KICSI, jöjjön hozzám.

Én tehát jöttem, megsejtve, hogy megtaláltam, amit kerestem, és tudni akarván, én Istenem, hogyan bánasz azzal az egészen kicsivel, aki válaszol a Te hívásodra, tovább kutattam, és íme, ezt találtam: – Mint ahogy az anya ringatja gyermekét, úgy vigasztallak meg én téged, keblemen hordozlak majd és térdemen ringatlak téged. Ennél gyengédebb, ennél dallamosabb szavaknak soha nem örvendett még a lelkem; a felvonó, amelynek egészen az Égig kell emelnie engem, a te két karod, ó Jézus!”

Egy lélek története, C. kézirat

Öt emelet, mely a mennybe vezet

Teréz megérezte, hogy kicsinysége ellenére is törekedhet az életszentségre, ha felvonóként Jézus karjait veszi igénybe. Így fedezte fel a maga „kis útját”, hogy elérje a Mennysországot. Ahogy Jacques Gauthier kifejti cikkében, Teréz abban találta örömét, hogy „hagyta magát Istene által hordozni. Egyetlen érdeme, hogy... nincs érdeme” – írja. Tehát akkor, konkrétan, hogy lehet követni őt? A „spirituális felemelkedés” öt emeletén haladva:

1. Emelet: gyermeki lelkület

Teréz megértette: ahhoz, hogy feljussunk a mennybe, olyanokká kell válnunk, mint a gyermekek. De vigyázat, az ő lelkigyermeki „kis útja” minden, csak nem infantilizmus! A gyermeki lelkület ápolásáról van szó, vagyis a legnagyobb dolgok utáni vágyakozásról, de teljes mértékben Istenre hagyatkozva. Végző soron azt jelenti, hogy az Ő karjaiba vetjük magunkat, ahogy egy gyermek veti magát anyja karjaiba. Isten Teréz számára az első, az utolsó és az egyetlen menedék.

2. emelet: vak bizalom az atyában

„Mikor a szentekkel összehasonlítottam magam, mindig megállapítottam, hogy köztük és köztem akkora a különbség, mint az égbe vesző hegyesúcs és a hitvány porszem között, amelyen a járókelők lába tapos” – írta. De ahelyett, hogy elcsüggedne, kis Teréz tudja, hogy érheti el az életszentséget: nem engedi el az Atya kezét. Paradox módon, ahogy növekszik, nem azon van, hogy függetlenné váljon, hanem inkább vakon akar bízni Istenben, és mindent Tőle vár, mindenféle gátlás nélkül. Minél inkább átadjuk magunkat Neki, annál inkább megnyílunk az Ő szeretete előtt, és annál inkább tudunk emelkedni a Mennysországra felé.

3. Emelet: elfogadni mindent, ami jön

Teréz felfogta ezt. Mária, a nővére ismertette meg vele az apró dolgok értékét – melyek látszólag nem érnek semmit -, és azt, hogy valójában milyen értéket képviselnek, ha hűséggel és szeretettel végzik őket. A karmelita nővér számára ezeken keresztül és mindig a jelen pillanatban lehet még magasabbra emelkedni, hogy elérjük a mennyet. Hogy kell ezt elképzelni? Úgy, hogy „a hétköznapi dolgokat rendkívüli módon tesszük!” – tanácsolja.

4. emelet: úgy dönteni, hogy kicsik maradunk

Nem akar nagy lenni – nem akar nagy misztikus, nagy szent lenni, olyasvalaki, aki halottakat támaszt fel, aki szellemeket űz ki, aki evangelizál stb. Teréz szerint minden nagyravágyásban ott rejtőzhet a büszkeség. Számára az a kulcs, hogy olyan legyen, mint egy „kis semmi”. Nem könnyű elérni ezt a szintet, mert kicsinek maradni és egyre kisebbnek lenni nem azt jelenti, hogy legyünk gyerekesek vagy passzívok. Azt jelenti, hogy az ember a gyengeségére hagyatkozva tesz tanúságot Isten szeretetéről! Azt jelenti, hogy hagyjuk magunkat aláztatósan, szabadon szeretni! Végül azt jelenti, hogy ezen a vállalt gyengeségen keresztül, teljesen felajánljuk magunkat Istennek.

6. emelet: megízlelni Isten irgalmasságát

Teréz megértette: Jézusnak az irgalma visszautasítása fáj a legjobban. Nem az a lényeg, hogy sokat tegyünk, hanem az, hogy sokat szeressünk. Teréz a maga „kis útján” keresztül mutatja meg Isten igazi arcát: a jóság, a gyengédség és az irgalmasság arcát.

„Biztosíthatlak, a Jóisten sokkal jobb, mint gondolnád. Megelégszik egy pillantással, egy szeretetből fakadó sóhajjal... Számomra a tökéletességet nagyon könnyű gyakorolni, mert megértettem, hogy csak Jézust kell a szívembe fogadni...” (191.sz. levél) Teréz szerint a mennybe való felemelkedéshez mindent az isteni irgalmasságra kell bízni, az igazságos Isten képét fel kell cserélni az irgalmas Isten képével, aki csak „szeretet és irgalom”. (266.sz. levél).

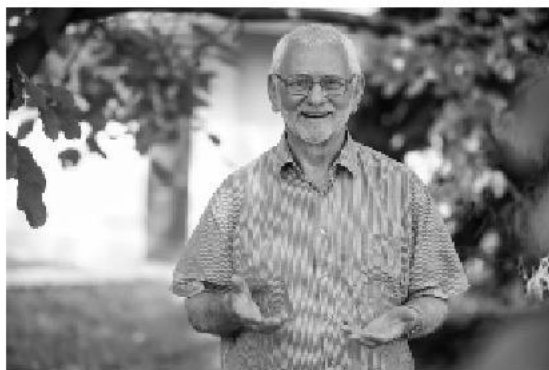
Forrás: Aleteia

A csöndes és hűséges szeretet vonzza az embereket: Születésnap beszélgetés Jávorka Lajos atyával

Negyvennégy év egyházépítő szolgálata alapján az a hitvallása, hogy a testvérekkel összefogva, a jézusi szeretetközösségben lehet csak előre haladni, és a Jézussal megélt kapcsolat segíthet abban, hogy emberek maradjunk. E szeretetközösséget éli és kínálja fel mind a mai napig a 70. születésnapját július 29-én ünneplő Jávorka Lajos plébános. Kunszentmiklósi szolgálati helyén életútjáról kérdeztük.

– **Egy éve, hogy hazatért Olaszországból. Milyen tapasztalatokkal gazdagodva?**

– Előbb két évig fiatalokért és kispapokért dolgoztam Loppianóban, a Fokoláre Mozgalom iskolavárosában. Azután pedig Rómába hívtak, ahol a lelkipásztori szolgálatáért felelős helynök, De Donatis bíboros azzal bízta meg a Fokoláre Mozgalmat, hogy tanítsunk közösségvezetést az ott tanuló szeminaristáknak és fiatal papoknak. Ezt mondta: „Szellemileg-teológailag kiválóak ugyan a római

egyetemek, de a közösségépítésben nektek van tapasztalatotok. A legtöbb fiatal papnak nincs igazi közösségi élménye, ezért ki-ki a maga módján próbál embereket vezetni, s így könnyen megeshet, hogy egy klerikális-uralkodói pozícióba csúszik bele, amelynek maga is a szenvedő alanya. Rómában közel tizenötezer fiatal készül egyházi pályára. Őket célozzuk meg ezzel a fakultatív képzéssel.” Jellegéből fakadóan a képzés egy rövid előadásból és sok-sok kiscsoportos megbeszélésből áll, hogy közelebről is megismerhessük a helyi sajátosságokat. Így lett az én szeretett országom Kamerun, Kongó, Kenya, Pakisztán, Vietnám, India, Salvador, Venezuela, Brazília... Micsoda lehetőségek vannak e távoli országokban, és milyen próbatételeken mennek át – többnyire épp’ Európa és Amerika fojtogató kizsákmányolása miatt. Föl kellett vállalnunk annak felelősségét, hogy ezek a fiatalok jó papként térhessenek haza, akik majd igazán törődni fognak az emberek mindennapi bajjaival, hisz ezt a szolgálatot hazájukban egyedül az Egyház vállalja magára. A kérdésre válaszolva úgy fogalmazhatnék: magyarabb magyarként és katolikusabb katolikusként tértem haza. Katolikusabb, vagyis egyetemesebb lettem, mert sokat tanultam a világegyházzal.

Ma már sokkal jobban értem és a bőrömnön is érzem a világegyház szenvedését.

Emberközelből látom a problémákat: a háborúból, a terrorizmusból, a kábítószer- és emberkereskedelemből fakadó emberi drámákat. De az egyházszeretetem is gazdagodott. Fontos tapasztalatként szűrődött le bennem, hogy a vatikáni intézményekben is van lélek, mert a Szentlélek munkálkodik bennük. Különös kegyelemként éltem meg, hogy többször kerültem Ferenc pápa közelébe, két alkalommal röviden még szót is válthattam vele. És talán egy kicsit jobb magyar is lettem. Igen mellbevágó volt számomra a szembesülés azzal, hogy a nyugati liberális sajtó hazánkkal szembeni negatív hozzáállása milyen sokakban ültette el azt a tévképzetet, miszerint diktatúrában élnék és idegengyűlölők lennének... Sokszor nyílt rá alkalom, hogy a hazánk értékeiről beszéljek, még előadást is vállaltam a témában. Azt tapasztaltam, hogy akik megismertek, hittek nekem, s ugyanígy munkatársaimnak is.

– **Mi fogadta immár itthon, Kunszentmiklóson?**

– Néhányan riogattak velem korábban, hogy az itteniek „konok kunok” – de ezt nem hittem el nekik. Örömmel jöttem ide, és valóban kedves és jó emberekre leltem az egyházközségben. Bizonyára azért is lehetett ez így, mert nagyszerű papok munkálkodtak elődjeimként. Elsősorban a már tizenöt éve itt szolgáló Vangel Imre és Szabó József atyákra gondolok. Velük együtt hárman alkotjuk a papi közösséget, és folyamatosan igyekszünk paptestvéreinknek segítségére lenni esperes kerületünkben. Nem ritka, hogy hárman akár hét-nyolc szentmisét is celebrálunk egy-egy vasárnap. Imre atyát papnövendék korom óta ismerem. Tanárom volt az Egri Szemináriumban, újmisésként őt kértem fel szónokomnak. Később három igen szép évet töltöttünk együtt Újpesten, ahol a plébánosom volt. József atya pedig Kecskeméten szolgált velem tíz évig, mint plébános helyettes. A Kunság múltját tekintve protestáns többségű, s bár mostanra már nagyjából azonos a katolikusok és a protestánsok aránya, de templomba viszonylag kevesen járnak: a vasárnapi egyetlen misére talán, ha százan szoktak eljönni.

– **Ha templomot nem is épít, de újra építkezésbe fog?**

– Ha elkezdünk egy egészen kis körben imádkozni, ha megosztjuk a keresztény életünk tapasztalatait, és igyekszünk segíteni a körülöttünk lévőknek, mindig megtapasztalhatjuk, hogy a csöndes és hűséges szeretet igenis vonzza az embereket.

Paptestvéreim korábbi magvetésének köszönhetően több kisebb közösségünk is kisarjadt: a felnőtt hittanos, a házaspáros- és katekumencsoport, az énekkar. Ezek a közösségek eddig is meg tudták tartani és vonzani a templomba nem járókat. Ősztől tervezzük, hogy további kis csoportokat hozunk létre a hittanosok szüleiből, valamint a plébániai hittant is szeretnénk bevezetni. Most szerveződik az ifi hittan. A Jóisten néhány hete két nyitott szívű fiatalat küldött hozzánk. Előbb egy tizennyolc éves

lányt, aki szeretne elsőáldozó lenni, mert közelről láthatta a mélyen hívő dédmamájának utolsó földi hónapjait, ami igazi belső megtérést indított el benne és édesanyjában is. Őt követte egy református fiatalember, aki bár megtartotta felekezeti hovatartozását, a templomi énekkarunkban szeretne gitározni. Magam pedig személyesen kerestem meg volt bérházi tagjait, és megkérdeztem tőlük: „Nézd, most hárman vagyunk, akik komolyan szeretnének a jézusi úton haladni. Csatlakozol-e hozzánk negyediknek?” Végül három „negyedikünk” is lett, így vagyunk most heten.

Három kiváló hitoktatóval büszkélkedhetünk. Kunszentmiklóson egy önkormányzati általános iskola és egy jóval nagyobb létszámú református általános iskola és gimnázium működik. Sok gyerek jár hittanórára, de templomba már nem, a plébánia életében alig néhányan vesznek részt. A református testvéreink korrektek, a hitoktatóink pedig igyekeznek bevonzani a gyerekeket a plébániára. Értük és velük sok mindent megtesznek ennek érdekében.

– Ön is mondta, meghatározó itt a református közösség. Velük milyen a kapcsolatuk?

– Azt hiszem, ritkaság számba megy ma Magyarországon, hogy egy alig kilencezer lelkes kisvárosban három református, három pünkösdi és most már három katolikus lelkipásztor is szolgáljon...

Minden hónapban összegyűlünk mindahányan egy-egy hosszú estére, hogy együtt olvassuk a Szentírást, imádkozzunk és beszélgessünk a lelkipásztori gondokról-bajokról.

Azzal szembesültünk például, hogy két hét alatt három öngyilkosság is történt itt. Egy komoly tüprengés indult el köztünk az okokat keresve. Egyikünk egyszer csak Jézust idézte: „Ezt a fajtát csak imádsággal és böjttel lehet kiűzni.” Kiválasztottunk tehát egy közös imanapot, valamint egy böjti napot. Azóta a legtöbbször minden hónapban megtartja ezt.

– Szolgálatának kezdetén falusi papságra vágyott. Mi vonzotta falura?

– A számomra nagyon kedves faluban, Izsákon nőttem fel. Azután egy Nógrád megyei kis településen kezdtem el a lelkipásztori szolgálatot. Falun mindenki szeret beszélgetni, barátkozni, hamar alakulnak közösségek. Az első négy évben szolgálatom helyszíne Nézsa, illetve a hozzá tartozó Keszeg és Alsópetény volt – ez volt az első szerelem! Később Bánk József érsek atya Gödöllőre helyezett, amely még azonban elég falusias volt, miként Szada és Veresegyház is, ahová nagy örömmel jártam hitoktatni, és az ottani idős atyáknak segíteni.

– Nagy váltást jelentett, amikor a fővárosba került? Örömmel fogadta?

– Egy év gödöllői szolgálat után megrémültem, amikor kineveztek káplánnak Újpestre: hogyan tudok majd én itt helytállni, egy falusi gyerek a lakótelepen? De szerencsére a nagyszerű Vangel Imre atya lett a plébánosom, akivel közösen láttuk el a Clarisseum és a Szent József-plébániákat. Itt értettem meg, hogy a hívó szó a budapesti, a lakótelepi embernek ugyanaz, mint a falusi embernek: „Hogy vagy? Gyere közénk, meglátod, barátokat fogsz itt találni!”. A nagyvárosban is megtapasztaltam, ha őszinte az érdeklődésem, az emberek megnyílnak, és szívesen bekapcsolódnak a közösségbe, sőt még szolgálatokat is vállalnak. Újpesten új lendületet adott az életemnek a regnumi atyákkal és népekkel való találkozás, valamint az, hogy Sillye Jenőék a plébániánk területén laktak. Vele és családjával hamarosan mély barátság és munkakapcsolat alakult ki. Hosszú éveken át dolgoztunk együtt Nagymaros szervező csapatában. És ezekben az években indultak Magyarországon a megújulási mozgalmak. Annak örömeiben éltem, hogy megvalósul a zsinat közösségi egyházképe.

– Aztán másoknak is szemet szúrt ez a virágzó közösségi élet...

– Igen, 1987-ben az ÁEH utasítására azonnal áthelyeztek bennünket. Imre atya Kiskunhalasra, én Kispestre kerültem. Bármennyire fájdalmas is volt távozás, hittük, hogy a Jóistennek más nagyszerű

terve van velünk. Ha menni kell, hát megyünk, és az új helyen vetjük bele magunkat a munkába, és örömet fogunk találni abban is, ami ott vár ránk. Nem kell siránkozni, nosztalgiázni, hanem folytatódjék a szolgálat annak jegyében, hogy „itt a helyem”. De aztán jött az újabb meglepetés. Két szép, Kispesten töltött év után 1989 tavaszán négy bátor ember elment Marosi Izidor püspökhöz, s ezzel a kéréssel fordult hozzá: „Itt van a káposztásmegyeri lakótelep harmincezer lakossal, pap és templom nélkül. Azt szeretnénk, ha lenne nekünk plébániánk, hogy majd templomot is építhessünk.” Olyan papot kértek a főpásztortól, aki velük és családjukkal törődik, ők pedig megígérték, hogy magukra vállalják a templom építésének feladatait a közösséghez tartozó építész és gazdasági szakemberek bevonásával. A püspök Tomka Feri atyával minket küldött oda.

Valódi hőskor volt ez. Elindulni a semmiből, pártállami felügyelet alatt, folyamatosan a határokat feszegetve. 1989 májusát írtuk. Tényleg a semmiből kellett elindulunk. Sillye Jenő anyósának a lakásában kezdtük meg papi működésünket. Szentmisét a Szocialista Munkáspárt székházában tartottunk. Aztán engedélyt kaptunk ugyan a templom megépítésére, de csak az ÁÉH által kinevezett építész bevonásával. Hosszú egyeztetés után sikerült csak elérnünk, hogy végül a mi keresztény barátaink tervezhették meg és irányíthatták a templom építését. A pártházban történt indulásunk megmutatta: a lakótelepen nem egy hagyományos templomra van szükség, hanem egy közösségi házra, amit a katolikus Egyház működtet, ami alkalmas szentmisék tartására, de mindenféle más közösségi rendezvénynek is otthont ad. 1991 tavaszán megtörtént az alapkövetétel, engem pedig rá egy évre Kecskemétre helyeztek. Először a nagytemplomban lettem káplán, majd átkerültem a Czollner téri kistemplomba, mellette pedig ifjúsági referenseként, illetve az egyházmegye déli részének hitoktatási felelőseként dolgoztam.

– Aztán újra templomépítéssel bízták meg. A káposztásmegyeri tapasztalatok birtokában könnyebben ment feladat?

– A helyzet valóban hasonló volt: Kecskemét-Széchenyivárost is körülbelül harminc ezren lakják, és itt is megtalálható volt egy kis világi csapat, köztük jó néhány közismerten jó szakemberrel, akik készen álltak az együtt munkálkodásra. De tisztában voltam a feladat nehézségével, féltem belevágni. Ráadásul Dankó érsek úr előzőleg kinevezett az egyházmegyei szinódus titkárának. De az akkor már szépen bontakozó házaspár tagjai és a fiatalokból álló közösségem biztattak, hogy vállaljam el, ők majd mindenben segítenek.

Harminc lelkes fiatal jött velem, télen is minden reggel részt vettek a 6.30-kor kezdődő szentmisén. Néhány éven belül körülbelül 12–14 fiatal szentelt egy-egy évet az életéből a Jóistennek azzal, hogy eljött főállású misszionáriusnak.

Velük dolgoztunk a lakótelepért, a családokért, a szegényekért, a környezet szépítéséért, majd a konkrét építkezésen is, amely 1997-ben indult el. Mint Káposztásmegyeren, a templomot itt szintén közösségi háznak is szántuk. Nehéz volt, többször kifogytunk a pénzből. Kezdetben néhány családdal és fiatalal indultunk, de az évek során felépült egy testvéri, evangéliumi életre törekvő közösség, amely fokozatosan a lakótelep lelki otthonává nőtte ki magát. Lelkipásztori értelemben életem egyik legszebb, ám fizikailag és lelkileg kétségkívül a legnehezebb időszaka volt ez.

– De felépült a templom, működött a közösség, Lajos atya pedig Tiszakécskére került.

– Tizenhat évig éltem Kecskeméten, ebből tizennégyet a Szentcsalád Plébánia közösségében. Nagyon elfáradtam. Láttam mindennek a szépségét, de azt éreztem, egy ennél kisebb helyre vágyom. Kérésem meghallgattatott, így kerültem Tiszakécskére. Ott kilenc igen szép év adatott nekem. Ezután kerestek meg azzal, hogy menjek a Fokoláre olaszországi központjába. Hálás vagyok Bábel Balázs érsek atyának, hogy elengedett erre a szolgálatra.

– **Lajos atyán meg sem látszik a 70 év, és ahogy hallani, nem is kíméli magát.**

– Igen. Most itt járunk úszni a gyerekekkel a Dunára, biciklizni a Csepel-szigetre, túrázni a Börzsönybe. Bizakodó vagyok, a Jóisten most is biztosan valami szép dolgot formál. Ő már csak ilyen!

Szerző: Trauttwein Éva, Fotó: Lambert Attila, Magyar Kurír

Az úrnapja

Idén 2023-ban, június 11-én, vasárnap ünnepeltük az úrnapját az Eucharisziát, Krisztus Szent Testét és Véréét.

„Szükség van az ilyen tanúságtevésekre; ezzel is láthatóvá válik a hitünk és Krisztus iránti szeretetünk, tiszteletünk Az Eucharisztia a legbensőségesebb közösség misztériuma.”

A legtökéletesebb testi és lelki közösség számunkra az, amit Krisztus ad nekünk az eucharisziában. Ezért mondja az evangéliumban: „Én vagyok a mennyből alászállott élő kenyér (...) az én testem valóban étel (...) aki eszi az én testemet, annak örök élete lesz.” Az Eucharisziában nem egy dolog lesz a táplálékunk, hanem Krisztus élő személye.

Krisztus az utolsó vacsorán tanítványai között, mintegy új családja körében osztotta ki a kenyeret. Az utolsó vacsora asztalközössége titokzatosan elővételezi minden idők egyházának közösségét.

Asztalközösségben lenni Krisztussal megszentelődést kíván. Csak a megkeresztelt ember járulhat az Eucharisziához. De hogyan is járulhatnánk másként a Szentek Szentjéhez, a mindent megtisztító és átvilágító isteni tűzhöz, ha nem úgy, hogy belsőleg megtisztulunk és az imádás magatartásával közeledünk hozzá.

„*Szentség a szenteknek*” – ezt kiáltották szentáldozás előtt az ókeresztény egyházban; ezt halljuk ma is a keleti egyházak liturgiájában. Szent Pál apostol a Korintusiaknak írt első levelében így fogalmaz: „Aki méltatlanul eszi a kenyeret vagy issza az Úr kelyhét, az Úr teste és vére ellen vét. Tehát vizsgálja meg magát mindenki, s csak úgy egyék a kenyérből és igyék a kehelyből, mert aki csak eszik és iszik anélkül, hogy megkülönböztetné az Úr testét, saját ítéletét eszi és issza.” (1Kor 11,27–29)

A Katolikus Egyház teljes közösségének legnagyobb kifejezése és erőforrása az Eucharisziában való közös részesedés. A Krisztussal és az Egyházzal való bensőséges közösség, mely az Úr legszemélyesebb ajándéka, különleges erőt is jelent.

Ebben a szentségben Krisztus mindig úton van a világ felé.

Krisztust hordozzuk városunk utcáin, és közben az ő jóságára és szeretetére bízunk ezeket az utcákat. Rábízunk az életünket. „Jelenléte át kell, hogy járja mindennapjainkat is. Körmenetünk neki ajánlja a betegek szenvedését, a fiatalok és az idősek magányát, minden kísértést és minden félelmet. Neki ajánljuk az egész életünket – fogalmazott a főpásztor. – Az úrnapi körmenet nagy és nyilvános áldás kíván lenni városainkra és falvainkra, Terjedjen ki Krisztus jelenlétének áldása az egész világra!” Erdő Péter bíboros gondolatait idéztük.

Kerekegyházán az úrnapját a szokásos sátorállítással és körmenettel ünnepeltük. A sátor építők gondolatait az alábbiakban olvashatjuk.

Úrnapja, sátorkészítés

reggeli órákban elkezdhessünk építkezni, díszíteni az Oltári szentség fogadására.

Reggel hat órára gyülekezünk a templom elé, kicsit szorongunk, vajon lesz-e olyan szép, hogy méltó legyen küldetésének. Minden évben részesei lehetünk egy remek összekovácsolódott csapatmunkának. Ilyen összefogással hamar készen is vagyunk, együtt gyönyörködünk kis részecskékből összetett alkotásunknak.

Ezek a reggelek minden alkalommal szívmengető és humoros órákat is jelent mindannyiunk számára. Csapatársainknak különböző feladatuk van a sátor építés folyamatában, ki-ki leleményessége és ügyessége által.

A férfiak a zöld alapot rakják, mi asszonyok kézhez adjuk amire szükségük van. Egyik csoporttársunk a keresztet köti át kis virágocskákkal, ez az ő kezűgyességét mutatja.

Nagyon jó hangulatban szokott eltelni ez a pár kora reggeli óra, mivel van közöttünk több mókamester is kik gondoskodnak róla, hogy teljesen felébredjünk. Különböző sztorik is előkerülnek az évtizedek szorgos feladatai közben, ki-ki humorával előadja.

Szentmise után van a körmenet, szokásunkká vált, hogy minden évben másik házaspár várja az oltári szentséget- az asszisztenciát és az egybegyűlt kedves híveket. Megtiszteltetés számunkra, hogy így is hódolhatunk az Úr előtt és méltó helyre fogadhassuk.

Felemelő érzés látni a sátrunkban elhelyezett Oltáriszentséget, hálánkat kifejezni a hívekkel és a virágszirmokat szóró elsőáldozókkal. Ilyenkor hálát adunk a jó Istennek házas-csoportunkért is. Példa ez a gyerekeink, unokáink számára. Lassan ők is belenőnek, segédkezve rájuk hagyományozódik ez a nemes feladat, Isten dicsőségére.

Alkony

*„Őszülő hajszálak, elszálltak az évek,
drága jó Istenem haladékat kérek,
Amit könnyedén a múltban mulasztottam,
legyen rá alkalom, hogy bepótolhassam.
Nem baj, ha öregszik az embernek a teste,
ha fiatal maradhat örökké a lelke”*

Halcsik Antalné Erzsike

Gyermek koromban édesapámék, Kaldenekker István testvérei József és Mária családja készítették az Úrnapi sátrat. Majd később az egészségi állapotuk megromlott. Férjemmel, Réfi Lajossal és Kaldenekker Józseffel és feleségével Judittal, valamint a Barta család segít a mai napig. Nagy öröömre bővültünk a Gábor Imre családcsoporthoz fiatal tagjaival. Köszönetet szeretnék mondani a sok idős néninek, akiktől a hosszú évek alatt szebbnél szebb virágot kaptunk, amit a kertjükben neveltek.

Réfi Lajosné

Úrnapja

Pünkösöd ünnepe utáni tizedik napra, Szentháromság vasárnapját követő csütörtökre esik Úrnapja. Ezen a napon Krisztus titokzatos testét, az Oltáriszentséget ünnepli az Egyház. A világ számos részén ma is csütörtökön ünneplik ezt a jeles ünnepet, több országban munkaszüneti nap.

Korábban Magyarországon is az volt, 1949-ben Farkas Mihály kommunista miniszter azt javasolta a kormánynak, hogy mivel a május 1-jei ünnep után az emberek fáradtak, így május 2-át is munkaszüneti nappá kellene nyilvánítani, mégpedig valamelyik egyházi ünnep eltörlésével, mert abból úgyis túl sok van.

A kommunista rendszer sok más intézkedéséhez hasonlóan ez is félig sikerült: május elseje nem lett kétnapos ünnep, de 1951 májusától az úrnapja többé nem munkaszüneti nap. A katolikus lakosságban azonban oly mélyen gyökerezik az Eucharisztia tisztelete, hogy – munkanap lévén – megtartották a következő vasárnap. Azóta is így ünnepeljük az úrnapját.

De mióta és miért ünnepeljük külön ünnepként?

A 13. század elején több eretnekmozgalom is vitatni kezdte Krisztus valóságos jelenlétét az Eucharishtiában. Ebben a légkörben nagy jelentősége volt annak a magánkinyilatkoztatásnak, amelyben Szent Julianna Ágoston rendi szerzetesnővér részesült. Az Üdvözítő azt a szándékát közölte vele, hogy a Szentháromság vasárnapját követő csütörtökön külön ünnepe legyen Krisztus Testének és Vérének. Ő ezt 21 év múlva mondta el lelkiatyjának, és csak 37 év múlva, 1246-ban ünnepelték meg először Úrnapját Lüttich városában.

IV. Orbán pápa (1261–64) akkor rendelte el az ünnepet, amikor 1264 nyarán tudomására jutott, hogy Bolsenában egy pap kezében átváltoztatáskor a Szentostya vérezni kezdett. A véres korporalét megmutatták a szomszédos Orvietóban tartózkodó pápának, aki ekkor elrendelte az ünnepet. Hirtelen bekövetkezett halála miatt azonban a végleges rendelkezés csak 1312-ben készült el. (2)

A körmenet az 1270-es évek második felében, Kölnben vezették be és a 14. század folyamán sok német városban elterjedt. Célja kettős volt: egyrészt hitvallás az eretnekekkel szemben, másrészt Krisztus felmutatása a világnak és a világ hódolatának kifejezése Krisztusnak. Az úrnapi körmenet ma is az eucharisztia iránti tisztelet nyilvános kifejezése. A körmenet útvonalán 4 oltárt állítunk,

meghallgatunk egy-egy az eucharisztia alapításáról szóló szentírási részt, majd szentségi áldásban részesülünk.

A középkori és az újkor eleji körmenetek tömegméreteiről és ünnepélyességéről sok leírás maradt, különösen jól ismertek a budavári körmenetek, melyeken királyok (Zsigmond, II. Ulászló, II. Lajos) is részt vettek. Az újkorban a Habsburg-uralkodók és a bécsi udvar számára is fontos volt Úrnapja méltó megünneplése. (3)

Mint láthatjuk, Úrnapja ünneplésének évszázados szép hagyománya van. Felvetődik hát a kérdés, hogy modern rohanó világunkban mennyire tudjuk megélni hitünk legmélyebb titkának ünnepét? Mit jelent számunkra Krisztus Szent Teste? Hogyan tudjuk közvetíteni hitünk örömét környezetünk felé?

Idén elsöre formabontó ötletnek tűnt, hogy hagyjuk állva a sátrakat hétfőig. Elhervadnak a virágok. Hogyan érünk oda munka után a bontáshoz? És egyébként is, minek? Akit érdekelt ez az ünnep, eljött a körmenetre, és látta. Végül a virágok szépek maradtak, a bontás jól ment hétfőn, és a hétfő reggeli nagy forgalomban is biztosan sokan észrevették a templom körül a sátrakat. Lehet, hogy a 13. században Szent Julianna is formabontónak tűnt. Lehet, hogy a mai, Krisztus iránt közönyös társadalomban élve újabb formabontó megoldásokat kell keresnünk?

Fazekas Zsófia és Gergely

Úrnapi sátor 2023

Az idei úrnapi sátoresztítés is a szokások szerint indult, melyet előző nap gallygyűjtéssel indítottak, majd vasárnap hajnalban-kora reggel felkerekedett a csapat és elkezdtek dolgozni a szorgos kezek.

A negyedik sátor díszítését a mindenkori ifihittanosok és hitoktatók végzik, bár az évek során családunk beleragadt ebbe a szerepbe, annak ellenére, hogy se nem ifisek, se hitoktatók nem vagyunk. Szívvel-lélekkel készült az idei Úr-lak is, közös munkával, ötleteléssel, mosolyokkal, beszélgetéssel, célratartással. A zöld alap felkerültét követően a virágfűzérrel koronáztuk meg a művet, melynek középpontjában az Anna által készített Krisztus arcot ábrázoló kép került.

Így várta az Úrjézus érkezését a sátor és a hívek.

Nagy család

Nagyszülők és idősek harmadik világnapja

Július 23-án, a nagyszülők és idősek harmadik világnapján a Szentatya ünnepélyes szentmisét vezetett a Szent Péter-bazilikában. A liturgián részt vevő mintegy nyolcezer hívő többsége az idős korosztályt képviselte. A mise végén öt különböző földrésről származó öt nagyszülő átadta az ifjúsági világtalálkozókeresztjét öt fiatalnak.

Az alábbiakban teljes terjedelmében közreadjuk Ferenc pápa homíliájának és mise végi beszédének fordítását.

Jézus példázatokot használ arra, hogy Isten országáról beszéljen nekünk. Egyszerű, a hallgatók szívét megszólító történeteket mesél. Ez a képekkel teli beszédmód hasonlít ahhoz a nyelvezethez,

amelyet a nagyszülők nemegyszer használnak unokáikkal, talán ölükben tartva őket: így közvetítenek fontos bölcsességet az élethez. A nagyszülőkre és idősekre, a fiatalabbak felnőtté válásához szükséges gyökerekre gondolva a mai evangélium három történetét olyan szempontból szeretném újra olvasni, amely közös bennük, ez pedig az *együtt növekedés*.

Az első példázatban a búza és a konkoly együtt nő, ugyanazon a szántóföldön (vö. Mt. 13,24–30). Ez a kép a valóság reális értelmezését segíti: az emberiség történelmében, ahogyan minden ember életében, a fény és az árnyék, a szeretet és az önzés együttesen van jelen. Sőt, a jó és a rossz olyannyira összefonódik, hogy szétválaszthatatlannak tűnik. Ez a realista megközelítés segít abban, hogy ideológiák nélkül, meddő optimizmus és káros pesszimizmus nélkül nézzük a történelmet. A keresztény, akit az Istenbe vetett remény éltet, nem pesszimista, de nem is naiv, aki mesevilágban él, aki úgy tesz, mintha nem látná a rosszat, és azt hajtogatja, hogy „minden rendben van”. Nem, a keresztény realista: tudja, hogy a világban van búza és konkoly, és magába nézve felismeri, hogy a rossz nem csak „kívülről” jön, hogy a rossz nem mindig a többiek hibája, hogy nem szabad ellenségeket keresni, csak hogy ne kelljen világosságot teremteni magunkban.

Ráébred, hogy a rossz belülről jön, benne van a mindannyiunk belsejében zajló harcban.

De a példabeszéd feltesz nekünk egy kérdést: amikor azt látjuk, hogy a világban együtt él a búza és a konkoly, mit teszünk? Hogyan viselkedünk? A történetben a szolgák azonnal ki akarják tépni a konkolyt (vö. Mt 13,28). Ez a magatartás, bár jó szándék vezérli, impulzív, sőt agresszív. Az ember azzal áltatja magát, hogy saját erejéből ki tudja tépni a rosszat, és tisztaságot tud teremteni. Ez a kísértés sokszor visszatér: „tisztá társadalmat”, „tisztá Egyházat”, de ennek a tisztaságnak az elérése érdekében az embert az a veszély fenyegeti, hogy türelmetlen, kérlelhetetlen, sőt erőszakos lesz a hibázókkal szemben. Így a konkollyal együtt a jó magot is kitepi, és megakadályozza, hogy az emberek úton járjanak, növekedjenek, változzanak. Hallgassunk inkább arra, amit Jézus mond: „Hagyjátok, hogy a jó mag és a konkoly *együtt nőjön* az aratás idejéig” (vö. Mt 13,30). Milyen szép Istennek ez e tekintete, az ő irgalmas pedagógiája, mely arra hív, hogy legyünk türelmesek másokkal, fogadjuk el – a családban, az Egyházban, a társadalomban – a gyarlóságokat, a késedelmeket és a korlátokat: nem azért, hogy rezignáltan hozzászokjunk, vagy hogy igazoljuk őket, hanem azért, hogy megtanuljunk tisztelettel beavatkozni, szelíden és türelemmel gondozva a jó magot. Mindig emlékezve egy dologra: hogy a szív megtisztulása és a rossz végleges legyőzése alapvetően Isten műve. Nekünk pedig le kell győznünk a búza és a konkoly szétválasztásának kísértését, és fel kell ismernünk, miképpen és mikor érdemes leginkább cselekednünk.

Az idősekre és a nagyszülőkre gondolok, akik már hosszú utat jártak be életükben, és ha visszatekintenek, sok szép dolgot látnak, amit sikerült elérniük, de vereségeket, hibákat is, olyasmiket, amikre azt szoktuk mondani, „ha visszamehetnék az életben, nem tenném meg újra”. Ma viszont az Úr egy kedves mondattal fordul hozzánk, arra hív, hogy fogadjuk el derűsen és türelemmel az élet misztériumát, bízzuk őrá az ítélkezést, ne éljünk lelkiismeret-furdalással és a múlton siránkozva. Mintha azt akarná mondani nekünk: „Nézzétek a jó magot, mely életetek folyamán kicsírázott, segítsétek, hogy tovább növekedjen, és mindent rám bízatok, aki mindig megbocsátok: a végén a jó erősebb lesz a rossznál.”

Az öregkor erre is áldott idő: a megbékélés ideje, hogy gyengéd pillantással nézzünk a világosságra, mely az árnyékok ellenére is növekedett, azzal a remélő bizakodással, hogy az Isten által elvetett jó mag győzni fog a konkoly felett, mellyel az ördög meg akarta rontani szívünket.

Most nézzük a második példabeszédet. A mennyek országa, mondja Jézus, Isten munkája, aki hallgatagon cselekszik a szövevényes történelemben, hogy az olyan kicsiny és láthatatlan cselekvésnek tűnik, mint amilyen apró a mustármag. De amikor ez a mag felnő, „nagyobb lesz minden veteménynél; fává terebélyesedik, úgyhogy jönnek az ég madarai, és ágai között fészket raknak” (Mt 13,32). A mi életünk is ilyen, testvéreim és nővéreim: kicsiként jövünk a világra, felnőtté

válunk, majd megöregszünk; kezdetben kis mag vagyunk, majd reményeket táplálunk, terveket és álmokat valósítunk meg, melyek közül a legszebb az, hogy olyanok legyünk, mint az a fa, amely nem önmagáért él, hanem azért, hogy árnyékot adjon az arra vágyóknak, és helyet biztosítson azoknak, akik fészket akarnak építeni rajta. Ebben a példabeszédben a végén tehát az öreg fa és a madarak azok, akik *együtt nővekednek*.

A nagyszülőkre gondolok: milyen szépek ezek a dús fák, melyek alatt a gyerekek és az unokák „fészket” építenek, elsajátítják az otthon légkörét, és megtapasztalják az ölelés gyengédségét. Együtt kell nővekedniük: a zöldellő fának és a fészekre szoruló kicsinyeknek, a nagyszülőknek, együtt gyermekeikkel és unokáikkal, az időseknek, együtt a fiatalokkal. Testvéreim és nővéreim, a fiatalok és idősek új szövetségére van szükségünk, hogy a hosszú élettapasztalattal rendelkezők életnedve öntözze a növekedésben lévők reménységének hajtásait. Ebben a gyümölcsöző cserében megismerjük az élet szépségét, testvéri társadalmat hozunk létre, az Egyházban pedig lehetővé tesszük a hagyomány és a Lélek újdonsága közötti találkozást és párbeszédet.

Végül nézzük a harmadik példabeszédet, ahol a kovász és a liszt *nővekszik együtt* (vö. *Mt 13,33*). Keveredésük az egész tésztát megkeleszti. Jézus pontosan a „keveredik” igét használja, mely arra a művészetre utal, amely „az együttélésnek, az elvegyülésnek, a találkozásnak, az ölelésnek, a kapcsolódásnak és részesedésnek”, valamint „az önmagunkból való kilépésnek és a másokkal való egyesülésnek” a misztikája (*Evangelii gaudium* apostoli buzdítás, 87). Ez legyőzi az individualizmust és az önzést, és segít egy emberibb és testvériesebb világot építeni.

Ily módon Isten igéje ma éber örködésre hív, hogy életünkben és családjainkban ne szorítsuk háttérbe az időseket. Vigyázzunk, hogy zsúfolt városaink ne váljanak „magánysűrítménnyé”; ne forduljon elő, hogy a politika, melynek a leggyengébbek szükségleteiről is gondoskodnia kell, megfélemez az idősekről, és hagyja, hogy a piac „haszon nélküli hulladékként” kezelje őket. Ne történjen meg, hogy a legnagyobb sebességgel hajszolva a hatékonyság és a teljesítmény mítoszát képtelenné váljunk lassítani, hogy elkísérjük azokat, akiknek nehéz lépést tartaniuk. Kérem, vegyüljünk el, nővekedjünk együtt!

Testvéreim és nővéreim, Isten igéje arra hív, hogy ne különüljünk el, ne zárkózzunk be, ne gondoljuk, hogy egyedül is tudunk boldogulni, hanem nővekedjünk együtt! Hallgassuk meg egymást, folytassunk párbeszédet, támogassuk egymást! Ne feledkezzünk meg a nagyszülőkről és az idősekről: egy-egy simogatásuk folytán sokszor talpra álltunk, újra útnak indultunk, szeretve éreztük magunkat, meggyógyultunk bensőnkben. Ők feláldozták magukat értünk, mi pedig nem vehetjük le őket prioritásaink napirendjéről. Testvéreim és nővéreim, együtt nővekedjünk, együtt haladjunk előre: az Úr áldja meg utunkat!

Ferenc pápa szavai az idősekhez a mise végén, mielőtt átadták a keresztet a fiataloknak:

A zsolttáros emlékeztet bennünket arra, hogy az egyik nemzedék elbeszéli a következőnek az Úr tetteit (*Zsolt 144*), és valamennyien arra kaptunk meghívást, hogy továbbadjuk a fiatalabbaknak – a tudással és az életkedvvel együtt – a keresztség szavát, az üdvözítő Isten bölcsességét és erejét (vö. *1Kor 1,18*). Kedves nagymamák és nagyapák, ez a ti feladatotok; ti pedig, fiatalok, legyetek erősek a hitnek ebben a jelében, melyet a keresztségben ajándékként kaptatok (vö. *1Jn 2,14*), hogy nővekedni tudjatok Krisztus szeretetének ismeretében (vö. *Ef 4,15*), és tanúságot tudjatok tenni róla a világban.

Fordította: Tözsér Endre SP, Magyar Kurír

Amit tudnunk kell Szent Péterről és Szent Pálról

Az egyház június 29-én ünnepli Szent Péter és Szent Pál ünnepét. Ezt a hat dolgot érdemes tudnunk és másokkal is megosztanunk ezekről a hihetetlen szentekről.

Nézzük először Szent Pétert:

1. Szent Pétert eredetileg Simonnak hívták, és galileai halász volt.
2. A tizenkét apostol egyike volt. Testvére, András mutatta be őt Jézusnak.
3. Kétségekkel és emberi gyarlóságokkal küzdött, Jézus mégis őt választotta!
4. Szent Péter volt az első pápa. A Katolikus Egyház az egymást követő pápák sorát Szent Péterre vezetheti vissza.
5. Az Apostolok Cselekedetei szemléltetik az ő szerepét: az Egyház fejeként ő volt az a szikla, amelyre Krisztus az Ő Egyházát építette.
6. Keresztre feszítéssel halt meg. A hagyomány szerint azt kérte, hogy megfeszítése fejjel lefelé történjen: azért tette ezt, mert érdemtelennek tartotta magát arra, hogy úgy haljon meg, ahogyan Jézus. A Szent Péter-bazilika az ő sírja fölé épült.

A következő 6 dolgot pedig Szent Pálról érdemes tudnunk:

1. Mielőtt a Pál nevet kapta volna, Saulnak hívták; egy zsidó farizeus volt, aki buzgón üldözte a keresztényeket Jeruzsálemben.
2. A damaszkuszi keresztények üldözésére indult, amikor az úton óriási megtérésen ment keresztül. Letett az üldözésről, helyette ott megkeresztelkedett, és életét az Evangélium terjesztésének szentelte.
3. Néró császár uralkodása idején bebörtönözték és lefejezték.
4. Levelei az Újszövetségben olvashatók. Ezek az írások megvilágítják a korai egyház hitét.
5. Rómában temették el a Sao Paolo Fuori le Mura (Falakon kívüli Szent Pál) bazilikában.
6. Szent Pál a misszionáriusok és evangelizátorok védőszentje.

Ahogy Szent Ágoston mondta,

„A két apostolnak ugyanaz az ünnepnapja, mert ők ketten egyek voltak; és bár különböző napokon szenvedtek, olyanok voltak, mintha egyek lennének. Péter ment el először, és Pál követte őt. Ezért ünnepeljük ezt a napot, amelyet az apostolok vére szentelt meg számunkra. Tegyük magunkévá mindazt, amiben ők hittek, életüket, munkájukat, szenvedéseiket, tanításukat és hitvallásukat”.

Íme egy ima Szent Péter és Pál ünnepére

Istenünk, Atyánk, add meg nekünk ma azt az örömet, hogy megünnepeljük Péter és Pál apostolok ünnepét. Általuk kapta meg egyházad először a hitet. Tarts meg bennünket hűségben az ő tanításukhoz. Add meg ezt nekünk a mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökkön örökké.

Fordította: Solymosi Judit, Forrás: ChurchPop

Sarlós Boldogasszony

Fiatal lány siet a réten át, szíve alatt hordozza titkát, a titkot, mit a világ nem ismer: a Megváltás ígérését, angyaltól emberig viszi méhében Istenét, hátrahagyva minden félelmét.

Még sejtés csak a hit, hogy ő az Élet hordozója, Erzsébet felé futva a bizonyosságot keresi, hogy igaz az angyali szó, s a két magzat összetartozik: a Megváltó és a Keresztelő.

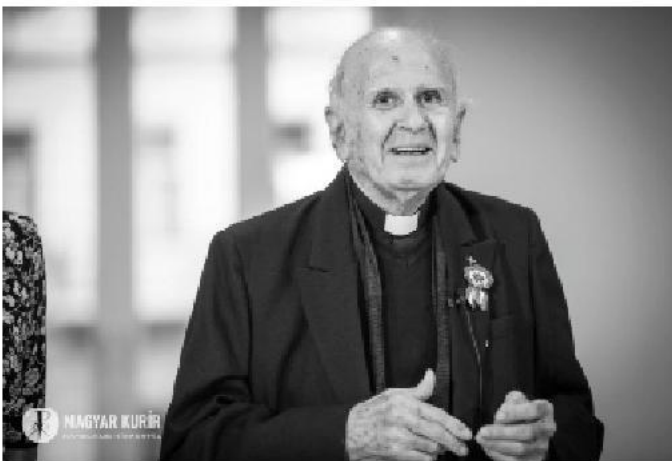
S Erzsébet méhében felujjong a magzat, az asszony száján prófétál a szó: boldog, ki hisz az Úr szavának, mert minden ige beteljesül, mindegy, bármit is vélnek, pletykálnak az emberek.

Vajon tudnék-e én is így sietni, hinni szavadnak, Uram, terhemet feledve szolgálni másokat?

S vajon az én titkom, mit éltemben hordozok, miről más nem tud, csak Te, a Te nevedet jelenti-e?

Rozványi Dávid

Henri Boulad atya, Isten embere

„Ma reggel tiszta tudattal és egy cseppnyi humorral, ugyanakkor igen boldog békességgel elhagyta Kairót, visszatért mennyei atyjához és mesteréhez a titokzatos lélek szárnyain... Isten nyugosztalja honfitársunkat!” – írja közösségi oldalán Sajgó Szabolcs. 2023. június 14-én.

Boulad atya 1931. augusztus 28-án Alexandriában született. Eredetileg szíriai családja évszázadok óta Damaszkuszban élt. Nagyapja, Szelim a körülbelül húszezer libanoni és szíriai keresztény életét

követelő 1860-as keresztényüldözés elől Damaszkuszból Alexandriába menekült, és ott telepedett le. Henri Boulad édesapja szír, édesanyja olasz származású, a család francia anyanyelvű katolikus. Tizenhat évesen érzett elhivatást a papi hivatásra; 1950-ben belépett a jezsuita rendbe, és Bejrútban megkezdte a noviciátust. Ott is szentelték pappá 1963-ban. További stúdiumait is beszámítva, összesen 17 esztendő keresztül folytatta tanulmányait.

Filozófiát Franciaországban, teológiát Libanonban, pszichológiát és pedagógiát az Amerikai Egyesült Államokban végezte. Három doktorátust szerzett.

Visszatérve Egyiptomba az ifjúság nevelése és a szociális munka területén dolgozott, valamint lelki gyakorlatok vezetője lett. 1967-től a kairói és alexandriai tanulmányi és nevelői központok tagja, tanára, majd vezetője. Nagyszabású tervet valósított meg a leprások fölkarolására, melybe fiatal keresztény és muszlim egyetemi hallgatók százait kapcsolta be. 1979-től a kis jezsuita rendtartomány vezetője, majd az összes ott működő szerzetesek előljárói tanácsának elnöke. Kalkuttai Teréz anyával egyetértésben szervezte meg az egyiptomi CARITAS-t.

1983-tól kiterjesztette működését Szudánra is. Menekülttáborokat szervezett, küzdött a szudáni népiért megfékezéséért, a rabszolgák kiváltásáért. „Teljesen önfeláldozásnak szentelt életéért” megkapta a francia érdemrend tiszti keresztjét. 1985-től a kairói CARITAS vezetője. 1991 óta az

észak-afrikai és keleti országokért felelős CARITAS elnöke, továbbá alelnöke a római CARITAS központnak. Évente előadókörutakat tartott Európában, beszédeit gyakran a rádiók is közvetítették. 2004-től a jezsuiták kairói kollégiumának vezetője.

Muzulmán környezetben élő keresztény kisebbség tagjaként Pascal, Teilhard de Chardin és Simone Weil tanítványának vallja magát. **2017. március 16-án** az Országházban magyar állampolgárságot kapott. Boulad atya – akinek egyébként éppen magyarra fordították le legtöbb művét – azzal indokolta döntését, hogy Magyarország, ez a kis tízmilliós ország másfajta globalizációt készíthet elő, mint ami jelenleg tapasztalható. Boulad atya Magyarországon is több előadást tartott, aminek anyagát a Magyar Kurir-on is megtalálhatjuk.

Állampolgárságai: egyiptomi, libanoni, magyar, szír. Boulad atya műveiből csak néhányat említenék:

A szív okossága. Amerre a lélek tart; ford. Váczy Jenő; Ecclesia, Bp., 1988; a kötetben megjelent, 1978–1981 között Alexandriában tartott előadások:

A Szentháromság

A Szentháromság témájával minden Istent kereső embernek szembe kell néznie. E szembenézés nélkül állandóan elénk áll például az a kérdés, hogy „Keresztényeknek, mozlímoknak ugyanaz-e az Istenük?” (24). Muzlim testvéreink – mondja Boulad – Allah 99 tulajdonságát tudják elsorolni, mi keresztények ehhez egy századikat kapcsolunk, ez a legjelentősebb tulajdonság: a szeretet. Isten a szeretet, amint azt János apostol tanítja (31). Isten nem csak egyszerűen a Szeretet, ő a végtelen és örök Szeretet. A szeretet dialógus, a szeretet odaadás, a szeretet lemondás önmagunkról a másik javára. Az igazi szeretet feltételezi az egymáshoz való viszonyulást (32). Isten megtéve a teljes szeretetajándékozást Atya és Fiú.

Az Atya mindent átad a Fiúnak, a Fiú, a szeretet igazi törvényét követve, feleletként mindent visszaáraszt az Atyának (38). A Szentlélek maga ez a szeretetaktus, aki az önátadásra készítet, az Atyából és Fiúból kiáradó szeretet (49). Ő a lényege minden szeretetnek (50). Az anyag, az atom belső szerkezetének megismerésével látjuk, hogy a világot is a háromság határozza meg. Ellentétes töltésű részecskék között ott az összetartó energia ereje. A Háromság az Eggyé válás aktusa, a Lélek misztériuma (55).

Az inkarnáció logikája

„A megtestesülés megütközést keltő botrány”. A végtelen nagy Isten bezárkózik egy újszülöttbe? Az időtlen örök Isten belép az emberi történelembe, hogy megszenvedje? A mindenható Isten a mi emberi gyöngeségünk tehetetlenségében mer mutatkozni? (62). És pontosan ennek az Isten és a szenvedő ember közötti távolságnak az átlépése történt meg Jézus Krisztusban (72).

- Kicsoda Jézus Krisztus?
- A megváltás
- A szenvedés teremtő energiája
- Miért a rossz és a szenvedés?
- Az emberi munka és tevékenység értelme (Misztikus elmélkedés)

- A világ vége – Halál vagy ébredés
- Az önátadás fényében; ford. Váczy Jenő; Ecclesia, Bp., 1991
- A teremtés-titok (Alexandria, 1972)

Válogatott szentbeszédeit a Korda Kiadó adta ki Kecskeméten, 1998-2017: **Omega füzetek sorozat**. Boulad atya halála a mi számunkra is veszteség, mert ő szeretettel és megértéssel közelített a magyarok és a magyar álláspontok felé, ezért benne értékes szövetségünket veszítettük el. Forrás: Wikipédia, Wikiwand, Magyar Kurír

Mongyi Kornélia

E víz és bor titka által

A Római misekönyv új fordítása

A Római misekönyv új fordítása néhány ponton módosította megszokott imádságos szövegeinket, - olvashatjuk Gérecz Imre OSB liturgikus jegyzetében. Vegyük sorra ezeket, és fedezzük fel, mire tanít bennünket a liturgia ezeken a megfogalmazásokon keresztül!

Az eucharisztikus ünneplés során van néhány imádság, amelyeket a liturgia vezetője halkán végez el. Ezek közé tartozik az a rövid fohász, amit az adományok előkészítésekor mond, amikor egy kevés vizet elegyít az oltárra kerülő borral: „E víz és bor titka által részesülünk annak istenségében, aki kegyesen részese lett emberségünknek.”

Az ókorban a mediterrán országokban a bor a mai állagához képest egy sűrítmény volt, amit fogyasztás előtt több-kevesebb vízzel keverték. Ez a szokás a liturgiában az első egyetemes zsinatokat követően azzal a jelentéstulajdonítással gazdagodott, miszerint a víz és a bor éppen olyan szétválaszthatatlanul elegyedik, ahogyan Krisztus megtestesülésében egységre lépett az emberi és az isteni természet.

A liturgiában a szent szimbólumok nyelvén hitvallást teszünk a halhatatlan Istenről, aki Jézusban magára öltötte halandó emberségünket. Benne a két természet szétválaszthatatlanul egyesült. A kereszten meghalt, értünk megtöretett. De ahogy a kehelybe ejtett ostyadarabot átjárja az eucharisztia bora, a feltámadáskor úgy töltötte meg Krisztus testét is a Lélek örök isteni étellel. Ezt a feltámadott testet vesszük magunkhoz áldozáskor.

A padokból kilépve a feltámadt Krisztus elé járulunk, hogy vele egyesüljünk. Így válik a kenyér és a vízzel elegyített bor hitvallássá Krisztusról, aki vendégül lát bennünket asztalánál.

A szimbólumok Krisztus mellett az ő megváltó szándékába vetett hitünket is kifejezik. Isten ugyanis azért lett emberré, hogy mi megistenüljünk. Az Egyházban Krisztus testének tagjaivá váltunk. Ha ő, az Egyház Feje felvétetett a mennybe, akkor testének tagjaiként vele együtt mi is örök isteni életre szóló ígéretet kaptunk: „aki eszi az én testemet, és issza az én véretem, annak örök élete van, és én feltámasztom az utolsó napon” (Jn 6,54).

Imádkozzunk papjainkért

„A papok sírnak...Sírnak a papok?

- Sírnak, igen...És miért sír egy pap?

- A papok sok okból sírnak...

- De a papok nem Isten emberei? Miért kellene sírniuk?

- Igen, a papok Isten emberei, ez igaz, de nem szuperhősök, és nem is kövek. Ők is emberi lények.

De miért sír egy pap?

- A papok sírnak a magánytól. Emberek veszik körül őket, de mégis egyedül vannak.

Sírnak a családjuk után, mert távol vannak azoktól, akiket szeretnek, mert nem lehetnek velük jóban-rosszban, mert nem lehetnek közel azokhoz a barátokhoz, akik látták őket felnőni.

Sírnak a meg nem értés miatt is. Egy pap nem lehet beteg, nem lehet fáradt, nem lehetnek barátai, nem lehet szomorú, az emberek elvárják tőle, hogy tökéletes legyen, és bármennyi jó dolgot is tesz, mindig lesz olyan hiba, ami miatt kritizálják.

Csalódottságukban elsírják magukat, hogy néha, hiába tesznek meg mindent, az emberek nem reagálnak rájuk. Mintha egyedül küzdenének.

Tehetetlenségükben sírnak, amikor tanúi a juhaik fájdalmának, problémáinak, betegségének, szegénységének és szenvedésének, és nem tudnak mást tenni, mint imádkozni, kísérni, megérteni és együtt érezni. Ők is sírnak örömben, amikor megélik hivatásukat, amikor a felebarátjukat szolgálják, amikor megtapasztalják küldetésük gyümölcsét.

Sírnak a szeretettől, amikor megkapják néhány jó ember igaz és önzetlen szeretetét, amikor érzik Isten szeretetét az életükben. Igen, a papok egyedül és csendben sírnak. Az Isten szívébe menekülnek.

A papok is sírnak a bűneik és nyomorúságuk miatt, mert mindennek ellenére ők is bűnösök. Imádkozzunk tehát a papokért! És ahelyett, hogy kritizálnánk egy papot, inkább hajtsunk térdet és imádkozzunk érte... Egyházközségünkben a Szent Asztrik Imaszövetség imájával könyörgünk a papi és szerzetesi hivatásokért.

Egy indonéz atya gyönyörű imája Magyarországért és a magyarokért

A nemzeti összetartozás napjára emlékezünk, hiszen 103 éve, 1920 június 4-én írták alá a trianoni békediktátumot. Kitorölhetetlen fájdalom a magyarság számára, mégis fontos, hogy ezen a napon arra emlékeztessük egymást, hogy összetartozunk. Elias Ohoiledwarin Magyarországon élő indonéz verbita szerzetes gyönyörű imát írt hazánkról, nemzetünkről és rólunk magyarokról. Ezzel az imádsággal köszöntünk ma minden magyart, határainkon innen és túl, és adunk hálát Istennek azért, hogy magyarnak születhettünk!

„Mennyei Atyám! Itt vagyok a Te országodban, Magyarországon, Ahova engem rendeltél. Itt vagyok a Te népeiddel, a magyarokkal. Értük könyörgök, Atyám: Áldd meg ezt az országot – hogy a Te Országod épüljön benne, Áldd meg ezt a nemzetet – hogy igazi nemzeted legyen itt Európában. Áldd meg ezt a népet – mint saját kiválasztott néped.

Mennyei Atyám! Hálát adok Neked – hogy ide küldtél. Hálát adok Neked – hogy megtapasztalhattam ennek az országnak szeretetét és erejét. Hálát adok Neked – hogy itt élhetek, szolgálhatok és tanulhatok. Hálát adok neked – hogy megízlelhettem e földnek természeti és kulturális szépségét Hálát adok neked – hogy megismerhettem ennek az országnak az őseit, vértanúit, és szentjeit.

Mennyei Atyám, Növeld ebben az országban Az igazi szeretetet, A hitet, És a reményt. Adj ennek a népnek: Erőt – a munkához, Bátorságot – a küzdelemhez, Hűséget – a szeretethez Kitartást – az életben. Mi Atyánk, aki a Mennyekben vagy! Jöjjön el a Te Országod! Itt, Magyarországon, ahol Egyházad él. Itt, az Egyházadban – ahol milliónyi családod él. Itt, a magyar családokban – ahol Fiad Jézus Krisztus él. Most és mindörökkön örökké. Ámen”

Szobi hittanos tábor

Idén nyáron a felső tagozatosok táborát 07.10 - 07.14 között a szobi plébániára szerveztük. Ez a kisváros a Duna mellett csodálatos környezetben helyezkedik el.

Hétfőn, július 10-én a kecskeméti vasútállomásról lelkesen és izgatottan indultunk útnak Budapesten át Szobra. Voltak köztünk, akiknek ez volt az első vonatkozásuk, kimondottan élvezték az emeletes léghajó utazást Szobra. A táborban 31 gyermek és 11 felnőtt vett részt.

Táborunk jelmondata volt: „Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket.” (Jn 16,15)

A lelki töltődést az e mondathoz kapcsolódó tanúságtételek adták. Norbi atya, Szabó Dániel piarista szerzetes atya meghívásának története az Úr szolgálatára, Halák Feri és Elza megtérésének történetéről, hitben való életükről, valamint dr. Nagy Kálmán hitben való kitartásáról, és a közösség megtartó erejéről szóltak.

Programjaink:

- Mindennapi reggeli szentmise
- Angyalkázás
- Dunai fürdés (Szobon és Nagymaroson)
- Megismerkedtünk Boldog Özséb a pálos rend alapítójának életével és drámapedagógia segítségével el is mélyítettük azt.
- Kiscsoportos beszélgetések
- Gyónási lehetőség (külön öröm volt, hogy a gyermekek többsége részesült a gyónás szentségében)
- Kézműves foglalkozások: gyöngyfűzés, bőrözés, batikolás, övfonása
- Volt foci és csoportjáték is.
- Megtekintettük a Börzsöny Múzeumot, hazafelé pedig Budapesten a Szent István Bazilikát.

Kirándultunk Márianosztrára, ahol András pálos szerzetes atya nagy szeretettel fogadott bennünket. Bemutatta nekünk a templomot, és beszélt a saját életéről is. Gyalog elmentünk a Kálvária dombhoz, majd innen indultunk haza. Jó kis erőpróba volt mindenki számára.

Zebegénybe is eljutottunk, szintén gyalogosan. Itt megtekintettük a templomot, valamint a Trianoni emlékművet és a Kós Károly kilátót, ahonnan beláttuk az egész Duna kanyart.

Szeretném megköszönni a szülőknek, hogy ránk bízták gyermekeiket, nagy élmény volt közelebről megismerni őket.

A tábor záró szentmiséről egy-két hálaadás a gyermekek részéről:

- „Hálát adunk Urunk, hogy a héten mélyülhetett a hitünk, és felébresztetted a vágyat az ifihittan felé.
- Hálát adunk Urunk Norbi atyáért, aki által tiszta lélekkel vehettünk részt a szentmiséken.
- Köszönjük Urunk, hogy megélhettük az összefogás és összetartozás élményét a közösségben.
- Hálát adunk Urunk az új barátokért, a békességért, a gyónási lehetőségért Norbi atyánál és Dani atyánál, és a sok jó élményért.”

Köszönöm a felnőtt kísérők munkáját. Nagy ajándék volt a hitben, munkában, szeretetben való egység megélése.

Felnőtt kísérők: Norbi atya, Szabó Dániel atya, Halák Feri és Elza, Kisjuhász Tündi, Biber Gyöngyi, Sági Szabó Ildikó, dr. Nagy Kálmán, Lázárné Kati, Tóth Nagy Évi

Találkozunk Jövőre!

Szabóné Mozsárik Györgyi táborvezető

Napközis tábor a harmadik évfolyamon

Istennek hála, az idén meg tudtuk szervezni és meg is tartottuk a napközis tábort a harmadikosok számára. Igencsak, nagy létszámban voltak jelentkezők. Több mint 20 kis harmadikkal egy héten együtt játszottunk, dramatizáltunk, énekeltünk, kézműveskedtünk, gyöngyöt fűztünk. Nem maradtak el az imádságok és a lelki töltődés sem.

Elsőáldozásra készülünk, ezért ezzel kapcsolatban állítottuk össze a foglalkozásokat a gyerkőcöknek. Jézus csodáival foglalkoztunk, ezekkel kapcsolatban rajzfilmeket vetítettünk...

Egyik nap, lovas kocsikon a Kunság Majorba mentünk ki. Hungaricum volt a téma. Gyűjtögettünk rovarokat, növényeket, amit tanulmányozhattunk mikroszkóppal. Sok újat hallhattak a gyerkőcök. A játék itt sem maradt el. Játék közben megéheztünk, majd jöhetett a finom ebéd!

Nagy ajándék számunkra, hogyha nem is egész héten, de, Norbi Atya részt tudott venni a táborban! Megjelenítettük a Nagycsütörtöki Utolsó vacsorát. Megdöbbenő, mennyire csendben figyeltek a Kicsik, és mindig tudták, hogy mit kell tenni! Györgyi néni sütött számunkra kovásztalan kenyeret, amit közösen elfogyasztottunk, míg Jézus szavaira emlékeztünk:

„Vegyétek és egyétek, ez az én testem! „

A fagyizás az idén sem maradt el. Ezt a gyerekek mindig nagyon várják, és örülnek, ha kerítünk rá időt.

Ezekben a táborokban a közösségi játékok nagyon fontosak, mert itt tudnak a gyerkőcök ismerkedni, csiszolódni, mivelhogy külön osztályokból jönnek. Az érdekes az, hogy a gyermekek nem fáradtak el még a nap végére sem!

A Szentmise fontosságára is rámutattunk, próbáljuk erősíteni a gyerekekben, hogy mennyire szükség van Jézussal közösségben lenni. Kapcsolatot tartani vele, ami a Szentmisén keresztül történik meg.

Mind ez mellett maradt idő a szabad foglalkozásra is, és az utolsó napon, amikor a hála imádságainkat tártuk Jézus elé, akkor hangzott el, hogy új barátságok alakultak, sok újat tanultunk és szép élményekben telt el a hetünk!

Ez úton szeretném megköszönni a szülőknek, hogy elengedték csemetéiket ebbe a táborba, és azt is, hogy sok – sok finomsággal ajándékoztak meg bennünket napi szinten!

A három középiskolás segítőnek is köszönjük az odaadó munkájukat, figyelmüket, önzetlenségüket a hét folyamán, amikor a kis harmadikosokkal kellett foglalkozniuk!

Mindent köszönünk! Jövőre találkozunk az ott alvós táborunkban!

Hitoktató: Biber Gyöngyi

A 37. Ifjúsági Világtalálkozó *2023. július 26 - augusztus 6.*

Az Ifjúsági Világtalálkozó (IVT) a katolikus egyház nemzetközi rendezvénye, amely a világ minden tájáról hívja a fiatalokat - legyenek katolikusok vagy más felekezetek tagjai - hogy találkozzanak és ünnepeljenek. Az IVT-t háromévente rendezik a mindenkori pápa részvételével.

2023-ban Lisszabonban rendezték meg az Ifjúsági Világtalálkozót, amely egy ismétlődő katolikus fesztivál

Az egyházmegyei/mozgalmi előtalálkozók július 26-31. között került megrendezésre, az IVT fő programja pedig augusztus 1-6. között várta a fiatalokat. Magyar Katolikus Egyházat ezerháromszáz fiatal képviselte, legtöbben a Váci Egyházmegyéből érkeztek. Kerekegyházaról 2 fő vett részt a találkozón, dr. Nagy Kálmán és húga Anna. Az Ő élményeiket az alábbiakban olvashatjuk.

Loyolai Szent Ignác ünnepén Annával vállunkra vettük a hátizsákunk, a világot és elindultunk a Liszt Ferenc repülőtérre.

Meghallottuk a hívást, melyet a katekézisek alkalmával ki is emeltek: „Kelj fel!” és az úthoz kapott többszörös segítséggel útra keltünk, ahogy Mária tette Erzsébet meglátogatásakor.

A találkozó helyszínéül Lisszabon szolgált, amely Európa kapuja. Innen indult útnak az évszázadok folyamán rengeteg felfedező és vándor. De ez a hely nemcsak útnak indít, hanem világtótorony is, hogy biztos érkezést biztosítson az úton lévőknek, idén a több mint egymillió fiatalnak.

Első nap a szállásunkra érve pillantottuk meg, hogy nem csupán világtalálkozóra jöttünk, hanem ez egyben zárandoklat is lesz.

A hét során rengeteg programon vehettünk részt, ilyenek voltak a szerdától péntekig tartó katekézések is. Minden nemzetnek külön, a saját nyelvén szervezték meg a prédikációból, szentmiséből és kiscsoportos beszélgetésből álló programot. Mi, magyarok, közel 1300 fő, a főváros szívében, a Szent György templomban gyűltünk össze, Fábry Kornél atyával együtt.

A katekézések alkalmával rengeteg üdítő gondolattal és meglátással találkozhattunk és rakhattunk el a hátizsákunkba, melyek közül számomra a kánai menyegzős evangéliumi részhez kapcsolódott az egyik. A leírásban olvashatjuk, hogy elfogyott a bor, amit Mária is észrevesz, szóvá is teszi Jézusnak, de ő mintha nem foglalkozna vele, nem akar cselekedni. Végül dönt, tesz és ezzel kezdi meg csodajeleit. Az életben nekünk is fontos, hogy meglássuk a szükségét, döntsünk a cselekvés mellett és tegyük meg, amit szükséges!

Pénteki napon lehetőség nyílt keresztutat imádkozni a pápával, szombaton este pedig egy közös szentségimádás és virrasztás keretén belül a találkozó szinte összes résztvevőjével együtt tölteni az éjszakát a csillagos ég alatt, várva a vasárnapi misét, melyet a Szentatya celebrált.

A katekéziseken túl megannyi közös eseményen is jelen lehettünk, ilyen volt „az öröm városa” névvel illetett program, melyben gyónásra volt lehetőség mindenféle nyelven, illetve tanúságtételek és vallásos koncertek, szentségimádások és dicsőítések kísérték városszerte a zárandokokat.

A lelki programok mellett sikerült Lisszabont is kicsit megismernünk. Jártunk a Szent Jeromos kolostornál, amely a román és gótikus építészet jegyeit magán viselő mánuel stílusban épült. Meglátogattuk a Belém városrészt, bementünk a Szent Antal templomba, amely Padovai Szent Antal születési helyén épült.

A sok élmény, találkozás, felfedezés mellett nem csak az örömmel lehetett találkozni, hanem ha elég figyelmesek voltunk, Isten jelenlétét is megtapasztalhattuk és hazahozhattuk magunkkal az útról, mert azóta is az ifjúsági világtalálkozó himnuszától hangos a világ.

Hálások vagyunk, hogy a nyári élmény-hátizsákunkba ezt a – mind lelki, mind testi, mind szellemi – programot beletehettük.

Nagy Anna és Kálmán

XXXII. Bugaci ifjúsági lelkigyakorlatos tábor

„Európa legnagyobb részén és Magyarországon is a hitbeli meggyőződést szabadon ki lehet fejezni és meg lehet élni – a keresztények jelenléte mégis egyre kevésbé észrevehető a társadalomban. Sokan vallják magukat hívő embernek, sőt Jézus követőjének – mégis csökken a templomok látogatottsága, a szentségekkel rendszeresen élők száma.

Egyre biztosabbnak tűnik, hogy a kereszténység „túléléséhez”, főképp pedig a fellendüléséhez nem elég tessenk-lássék vallásosnak lenni. Nem elég a háttérbe húzódva magánvéleményként, szégyenlősen takargatni a hitünket. Bátran fel kell vállalni keresztény meggyőződésünket,

elköteleződni Jézus követésében, és nem annyira szavakkal, mint inkább tettekkel tanúságot tenni Róla. Hogyan? Istennek hála, vannak „előttünk járók”, példaképek, szentek, akiknek az életére feltekintve mi is inspirációt, ötleteket meríthetünk.

Felfelé, az üdvösségre eljutott nagy Testvéreink útjára kell tekintenünk, ha nem akarjuk, hogy lehúzzon az Isten nélküli világ kavargó örvénye. Hogyan legyek keresztény a XXI. században? Mit tegyek, mit ne tegyek? Keressük rá közösen a választ a bugaci lelkigyakorlatos táborban. A tábor napirendjében helyet kapnak a témában járatos papok, szerzetesek, világi szakemberek.

Az idei téma: **“FELFELÉ NÉZZ, HA NEM AKARSZ LEESNI!” - KERESZTÉNY FIATALKÉNT A XXI. SZÁZADBAN.**” A tábort a Kalocsa- Kecskeméti Főegyházmegye szervezte több mint száz sátorban elszállásolt 230 gyermek részvételével. Kerekegyházáról 14 gyermek vett részt a lelkigyakorlatos táborban.

Gyermekeknek – felnőtteknek

A vak leány

„Volt egyszer egy vak leány, aki gyűlölte magát amiatt, hogy vak volt. Mindenkit gyűlölt, kivéve a kedvesét. A fiú mindig vele volt. Mondta egyszer a barátjának:

- Ha láthatnám a világot, hozzád mennék feleségül.

Egy napon valaki ajándékozott neki egy szempárt. Amikor levették szeméről a kötést, láthatta az egész világot, beleértve a barátját is. A fiú megkérdezte:

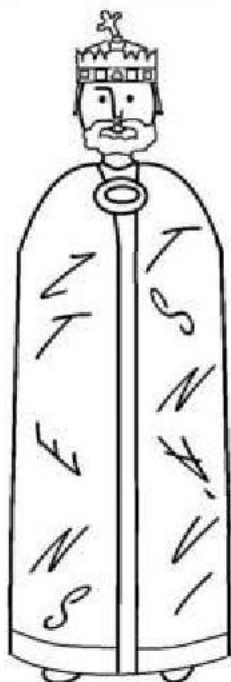
- Most, hogy látod a világot, hozzám jössz feleségül?

A leány a fiúra nézett, és látta, hogy vak. A lehunyt szemhéjak látványa szinte sokkolta. Erre nem számított. Az a gondolat, hogy az élete hátralévő részében ezt kell néznie, arra a döntésre vezette, hogy visszautasítsa a fiút. A fiú csendesen könnyezett, majd pár nap múlva írt néhány sort: 'Vigyázz jól a szemeidre, mert mielőtt a tied lettek, előtte az enyémekek voltak.

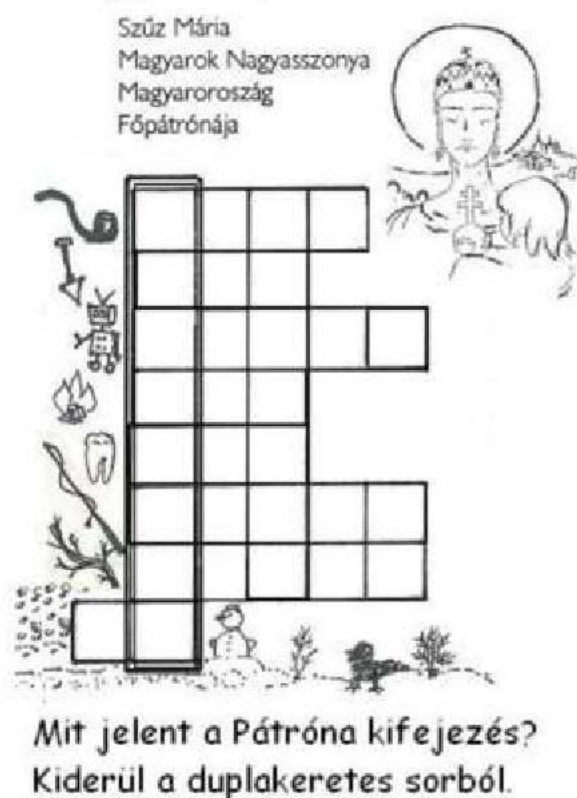
Valahogy így működik az emberi agy, amikor megváltozik a helyzetünk. Csak kevesen emlékeznek arra, milyen volt az életük azelőtt és ki az, aki mindig mellettük volt a nehéz időkben. Az élet ajándék. Ma, mielőtt kimondasz egy bántó szót, gondolj azokra, akik nem tudnak beszélni. Mielőtt panaszkodsz az ételed íze miatt, gondolj azokra, akiknek nincs mit enni. Mielőtt panaszkodsz a férjedre vagy a feleségedre, gondolj azokra, akik Istenhez fohászkodnak, hogy legyen társuk.

Ma, mielőtt panaszkodsz az életre, gondolj azokra, akik túl hamar mentek el a másvilágra. Mielőtt siránkoznál amiatt, hogy túl nagy távolságon kell vezetned, gondolj azokra, akik ugyanezt a távolságot gyalog kell megtegyék. És amikor fáradt vagy és panaszkodsz a munkádra, gondolj azokra a munkanélküliekre, akik szívesen végeznék a Te munkádat. És amikor gyötrő gondolatok rosszkedvűvé tesznek, mosolyogj egyet és gondolj arra, hogy élsz és csodálatos, ami körülvesz.”

Gyermekeknek

Találd ki a nevét!

Szendvics

„Egy munkahelyen egy fiatal kolléga arra lett figyelmes, hogy az idősebb szakinak a szendvicsebe, mindennap beleharap valaki.

Sanyibácsi, ki harap bele minden nap az ételbe, amit hoz? – kérdezte, kis megvetéssel a hangjában.

Amikor megismertem a feleségem, nagyon szegények voltunk, és mondtam neki, hogy szégyellem, hogy csak sima kenyeret tudok az asztalra tenni. Beleharapott, és azt mondta, hogy ha az ember valaki olyannal osztja meg az ételt, akit szeret, akkor annak sokkal jobb lesz az íze. Egymásra néztünk, és úgy éreztük, hogy valami eloldhatatlan kapocs kötött össze minket. Azóta, ha nem együtt eszünk, beleharap a szendvicsembe, jelezvén, hogy még mindig fontos vagyok neki, és ugyanúgy szeret, mint akkor, amikor megismertük egymást...

A fiatal srác csendben ette tovább az ételét, és arra gondolt, hogy jó lenne, ha egyszer őt is szeretné ennyire valaki...

Mert a szeretet csodát tesz a legegyszerűbb étellel is...”

Historia Domus

André –Kereszt felújítása

Útszéli kereszt: határoknál az út mentén állított kő-, fa-kereszt (ill. pléh-, bádogkereszt). – Szerepe a napi gyakorlatban a tájékozódás segítése földrajzi tájegységek végének/kezdetének jelzésével. Ilyen egység: falu, tanya, mező, szántó, birtok, gyepű, szer.

Az urbanizáció következtében ezek a keresztek ma városok utcáin és terein az ősi településhatárok emlékét őrzik. – Átvitt értelemben az szolgálja a lelki eligazodást, figyelmeztet a határok (kezdet és vég, magasság és mélység) jelentőségének felismerésében. Hegy- és dombtetőkön hasonló céllal állítottak keresztek: vertikális határok megmutatására.

Kat. országokban (pl. Au) nincs hegycsúcs kereszt nélkül: a hegycsúcs megmásítása a gondolkodó ember számára egyben a transzcendenciához, a kereszthez való felkapaszkodást is jelentette, mert a kereszt lábánál az ember megérzi és megérti, hogy egy világ határához/végéhez és egy másik világ megsejtéséhez érkezett el.

Mindebből adódóan az imádságra vagy legalább egy keresztvetésre készlet.

(Forrás: Katolikus lexikon)

Kerekegyháznak újra települése körülbelül az 1800-as években történt. A gazdaságok egyre erősödtek, és egyre több család hozott anyagi áldozatot is, hogy Isten iránti szeretetből keresztet állítson. Jelenlegi ismeretek alapján az első kő keresztet André család állította.

Az André –kereszt az alábbi szöveg olvasható:

*Isten dicsőségére, és a
Boldogságos Szűz Máriának
nagyobb tiszteletére állították
özv. ANDRÉ LÁSZLÓNÉ
Ördög Rozália és gyermekei:
Alajos Emmánuel, és Balázs
1883*

Aki Kerekegyházára érkezik az 52-es út felől először a Juhász -keresztrel, majd az André-keresztrel találkozik. Sokszor jártuk meg ezeket az utakat. Fontosnak tartjuk, hogy aki a kis városunkba érkezik, azt ne egy elhanyagolt kereszt fogadja, hisz az a város lakóit is minősíti. Az elődjünk sokat tettek azért, hogy méltóképpen kifejezzék az Istenhez való hűségüket, ezért anyagi áldozatra is készek voltak. Nekünk csak az a feladatunk, hogy ne hagyjuk őket tönkremenni. Nagyon szép példa erre, hogy a Kerekegyháza Város Önkormányzata is fontosnak tartja a város felújítását és széppé tételét, főképpen az André kereszt teljes megújítását.

Ennek az összefogásnak a részesei voltunk mi is. Tettük ezt Isten dicsőségére. Nem sok van már hátra a végleges befejezésig, de már így is egy csodálatosan szép kereszt fogadja az ide utazókat, beleértve a kerekegyházi lakosokat is.

Füstös József és Márta

Mária szobor felújítása

2023.július- augusztus

Ebben az évben ünnepeljük templomunk építésének 110 éves évfordulóját. Bizony 110 év nem kis idő, ami nem múlt el nyomtalanul a szentély külső falán elhelyezett Mária Magyarország Királynője szobron sem, ami a templomunkkal évre pontosan egyidős. Rengeteg helyen sérült, repedezett, mállott, s igazából már csak egy torzó volt, ami csak sejtette egykori szépségét. Az elmúlt 20 évben többször felmerült ennek a csodás szobornak a felújítása, de valamilyen okból sosem találtak rá megfelelő szakembert. Istennek legyen hála, idén sikerült egy fiatal, ügyes és éppen szabad restaurátort találni, Kosik Márk személyében, aki alapos felmérés után elvállalta a nem egyszerű feladatot.

Kezdetben alapos nagynyomású mosást kapott, ami számomra ijesztő volt, hiszen a szobor tovább mállott a vízsugár hatására. Majd a tiszta felület szárítása és szilárdítása következett. Ezután lehetett a hiányzó részeket visszaépíteni, majd újabb felület kezelésekkkel elérni az egységes szint és keménységet, ami már ellenáll az időjárás viszontagságainak is. Végül is két hónap alatt sok-sok munkát ráfordítva a restaurálás befejeződött és újra régi fényében ragyog a szobor.

Köszönettel tartozunk Kosik Márknak, hogy a vállalt feladatot precízen és határidőre elvégezte mindannyiunk örömeire és meglegedésére.

(Aki pedig szeretne anyagilag is hozzájárulni a felújításhoz, bátran megteheti a plébánia irodájában, vagy személyesen Norbi atyánál bármikor.)

Kaldenekker Olivér

Szűz Mária, magyarok nagyasszonya szobor felújítása befejeződött, felszentelését
2023.08.20-án mise után Görbe László piarista aranymisés atya végezte.

110 éves templomunk (Címlap)

110 éve épült, Szent István nevére felszentelve, 10 éve külsőleg és részben belsőleg felújítva a városképet is meghatározó kerekegyházi római katolikus templomunk.

Emléktábla avatás

Római katolikus egyházközségünkhöz kötődő 1948-as kirakatper áldozatainak emlékére elkészült alábbi emléktábla a templombúcsú ünnep keretében 2023.08.20-án kerül felhelyezésre a Plébánia falára és megszentelésre.

A KEREKEGYHÁZI SZENT IMRE RÓMAI KATOLIKUS ELEMI NÉPISKOLA
ÁLLAMOSÍTÁSÁHOZ KÖTÖDŐ

1948-AS PER ÁLDOZATAINAK AZ EMLÉKÉRE.

AZ ORSZÁGOS SZINTEN KIEMELT,

KOHOLT VÁDAKRA ÉPÜLT KONCEPCIÓS KIRAKATPERT
AZ EGYHÁZI ISKOLÁK ÁLLAMOSÍTÁSÁVAL SZEMBENÁLLÓK
MEGFÉLEMLÍTÉSÉRE ÉS ELRETTENTÉSÉRE KÉSZÍTETTÉK ELŐ.

AZ ÁRTATLANUL MEGHURCOLTAK NÉVSORA:

VÁRI FERENC PLÉBÁNOS PUCHARDT GYÖZŐ ISKOLAIGAZGATÓ
DR. ANDRÉ JÁNOS REPÜLŐORVOS SOLYMOS IMRE KÁNTORTANÍTÓ
DR. MÓCZÁR ANTAL FÖLDBIRTOKOS HORVÁTH MÁRIA TANÍTÓNŐ
HERPAY KÁLMÁN GÉPÉSZMÉRNÖK MIKITY ROZÁLIA TANÍTÓNŐ
SZIRTES JÁNOS FAESZTERGÁLYOS SZÉKELY EMMA TANÍTÓNŐ

EMLÉKEZETÜL ÁLLÍTTATTA

KEREKEGYHÁZA VÁROS ÖNKORMÁNYZATA ÉS KÖZÖSSÉGE

2023

Az ártatlanul meghurcoltak élettörténetét a terjedelem miatt részletekben közöljük.

Az 1948-as koncepció kirakatper rövid összefoglalója

I. rész

Kerekegyháza történelmének, egyik legnagyobb vihart kavarázó eseménye, az egyházi iskoláinak az államosításához kapcsolódó, koncepciók kirakatper megrendezése, az ártatlan emberek és a plébános meghurcoltatása volt. 1948-ban Rákosi, a Kommunista Párt vezetésével, a nem állami iskolák teljes felszámolását tűzte ki célul. A hatalom jogot formált arra, hogy az egyházak saját vagyonukból épített intézményeit, egyik napról a másikra, államosítsa. Az államosítások tárgyalás nélkül, diktatórikus eszközökkel, erőszakkal, internálásokkal, koncepciók perekkkel mentek végbe.

A kerekegyházai koncepciók kirakatper előkészítése részeként, már 1947 őszén jelen van a kommunista propaganda, úgy az egyháznál, mint a katolikus iskolánknál, melynek köszönhetően, már 1947. november 16-án, a Katolikus Szülők Szövetségének gyűlésén, Szirtes János tiltakozó szónoklatot tartott, az egyházi iskoláinkban történő, állami tankönyvek bevezetése ellen. Dr. Hegyi József, ezen idő tájt, gyakorló ügyvédként épülhetett be a közigazgatásunkba, aki minden valószínűség szerint, a kirakatper forgatókönyv írója volt. A kirakatper előkészítésében szerepet a célirányos kihallgatások, majd a különböző megtorlások is.

1948. június 16-án, a Magyar Országgyűlés megszavazta az iskolák államosításáról szóló törvényt.

1948. június 17-én, mintegy harminc kerekegyházit tartóztatott le a Kecskeméti ÁVÓ. Tíz kerekegyházaival szemben indul különböző megtorlás, és ezzel kezdetét vette egy országosan kiemelt koncepciós kirakatper, a hozzá kapcsolódó országos propagandával.

E kirakatper, több részre bontható. Az egyértelműen kimondható, hogy az MTI híradásaiban, valamint az országos és a megyei sajtókban megjelenő cikkekkel, tehát a tömegpropagandával, példát statuáltak más települések irányába, az iskolák államosításával szembeni véleménynyilvánítók megfélemlítésére, hogy ne merjenek ellenállást tanúsítani az iskolák államosításával szemben. Az is egyértelműen kimondható, hogy e kirakatper, az egyház és a keresztény hívő emberek, vagyis e társadalmi réteg lejáratásáról, megfélemlítéséről is szólt. Itt el kell mondani, hogy Kerekegyházán az országos átlagtól is jóval erősebb katolikus többség volt, és talán ezért esett a kirakatper megrendezésének választása Kerekegyházára.

A tíz eljárás alá vont személy közül, kilencen szorosán kötődtek az egyházhoz, kik közül többen tagjai voltak a Kisgazda Pártnak.

A tizedik személy Herpay Kálmán, a Szociáldemokrata Párt tagja volt, aki azért került bele a kirakatperbe, hogy a kommunisták, ezzel az egyetlen koncepciós perrel, Kerekegyházán, a politikai, gazdasági, értelmiségi és egyházi felső vezetés félreállítása mellett, szétverjék a politikai ellenzéki pártokat is.

Vári Ferenc

aranymisés plébános, püspöki tanácsos

Született: Csongrád, 1902. november 17.

A kirakatper ártatlan szenvedőalanyainak elkötelezettsége, a szabadságért, a demokráciáért tett áldozatvállalása, a megaláztatással, a sok-sok szenvedéssel járó kínos életútja, legyen példa, mind a jelen, s az utókor számára!

Vári Ferencet, 1926. augusztus 20-án szentelték pappá. 1943. augusztus 1-én, Pétery József Püspök Úr, Kerekegyházára nevezte ki plébánosnak. 1948. június 17-én az egyházi iskoláink államosításához kötődő, koncepciós kirakatper kapcsán, a Kecskeméti ÁVÓ letartóztatta.

1948. június 18-án történt kihallgatása során mezítenre vetköztették, leguggoltatták, és így rugdosták csizmával a veséit, kisagyát, majd üres kihallgatási jegyzőkönyvet írtattak vele alá. A kihallgatási jegyzőkönyvébe, beépítették a „B” egyének által megfogalmazott „koholt” vádatat úgyesen, mintha mindent beismert volna.

Jancsó Imre kecskeméti káplán, a „Keresztény Élet” hasábjain megírt, visszaemlékezéseiben beszél arról, hogy Vári Ferenc kerekegyházai plébános nevében, a Kecskeméti ÁVÓ, véres ingeket küldözgetett ki cserére, a kerekegyházai plébániára. 1948. október 30-án a Kecskemétre kihelyezett, Budapesti Népbíróság külön tanácsa, Vári Ferencet, az 1946: VII.tc.2.§. b. ütköző folytatólagosan elkövetett „izgatás” büntetésében 3 évi börtönre, mint főbüntetésre, 10 évi politikai jogainak felfüggesztésére, és fellelhető vagyonának ¼ részének elkobzására, mint mellékbüntetésre ítélte.

A Népbíróságok Országos Tanácsa, 1949. október 4-én az elsőfokú ítéletet (a 3 évi börtönbüntetést) megsemmisítette, és ezúttal 2 évi börtönre, mint főbüntetésre ítélte. Vári Ferenc 1950. július 4-én szabadult a Váci fegyházból, az Államvédelmi Hatóság – még aznap internáltatta a Kistarcsai Internálótáborba – „szabadon léte államvédelmi szempontból nem kívánatos” záradékkal.

Vári Ferenc, 1953. szeptember 10-én szabadult a Kistarcsai Internálótáborból. Szabadulásakor, megrokkant egészségi állapotban, testileg megtörten, de lélekben töretlen hittel és lelkiismerettel folytatta lelkipásztori tevékenységét, a Jézus Szent Szíve templomban Szentesen, az 1976. március 10-én bekövetkezett haláláig.

Dr. Móczár Antal

földbirtokos,

Számos politikai, gazdasági, társadalmi, és egyházi felelős tisztséget töltött be.

Született: Kerekegyháza, 1891. június 26.

Kerekegyháza több történelmi személyiségét, kizárták a választói névjegyzékből, az 1947-es Országgyűlési Választásokon. Dr. Móczár, a kizárással szemben felszólamlással élt, melyben leírja, négyheti „**internálása**” gazdasági okok miatt volt hamis, amit nem tudtak igazolni, s felmentették. Kerekegyháza egykori legnagyobb politikai személyiségét, az egyházi iskoláink államosításához kötődő koncepciók kirakatperben, a Kecskeméti ÁVÓ, 1948. június 17-én letartóztatta. Dr. Móczár, már a „**kihallgatása**” során, 1948. június 19-én szembesült az ellene felhozott „**koholt**” vádakkal, és már ekkor tiltakozott, hogy nem felelnek meg a valóságnak, az ellene felhozott vádak. Kihallgatása során, többször alkalmaztak vele szemben erőszakot, fizikailag bántalmazták, többszörösen ütötték, rugdosták veséinek tájékát. **Dr. Móczár Antal ellen indított bűnügyben „izgatás büntette” miatt, a Budapesti Népbíróság, két alkalommal is kítűzte a tárgyalás időpontját,** de egyik tárgyaláson sem tudott részt venni, mert a Budapesti Szent János kórház sebészeti osztályán, több súlyos műtéten esett át.

1951. szeptember 20. orvosszakértői vélemény: „A magas termetű ember lesoványodott, csontjainak kontúrjai a bőrön keresztül mindenütt jól láthatók. Arca beesett, teljesen erőtlen, állandó fájdalmai vannak, botra támaszkodva tud járni és csak néhány lépést képes megtenni. Állapotára nézve járóképtelen, csonttá és bőrré lesoványodott. Olyan súlyos betegségben szenved, amelyből felgyógyulni nem tud, gyógyulása reménytelen”.

Miután teljesen világossá vált, hogy egészségi állapotában nem fog javulás történni, a több mint három évig tartó megtorlási szándékukkal feladtak a bíróságok. Dr. Móczár, aki évtizedekig Kerekegyháza lakossága előtt nagy köztiszteltetnek örvendhetett, 1955. december 19-én, Budapesten 64 évesen halt meg. Halálában, a betegség kialakulásában, szerepet játszott, az ÁVÓ verőlegényeitől elszenvedett erőszak. A szerző és a gyűjtőmunkát végezte:

Szalai József

Egyházközségi hírek

Esküvő:

- Szél Róbert- Nagy Boglárka
- Németh Zoltán- Homoki Zsófia
- Kovács Gergely- Farkas Nikolett
- Jung Miklós- Török Andrea
- Hegedűs János- Túri Nikolett

- Cseh József- Hallai Laura,
- Kun Attila- Gulyás Vanda

Keresztelés:

- Ripp Marcell (Ripp István- Kökény Annamária)
- Kiss Ágoston (Kiss László Imre- Olgyay Margit)
- Dubecz Anita (Dubecz Mihály- Pongrácz Nikolett)
- Jung Miklós (Jung Miklós- Török Andrea)
- Ósz Márk (Ósz István- Lukács Anita)
- Tóth Barnabás (Tóth Krisztián- Mata Vivien)
- Kövecses Milla (Kövecses Gergő- Szabó Zsanett)
- Harlacker Lora (Harlacker Erik Márk- Körösi Ramóna)
- Czinege Diána Czinege (Viktor- Fuszenecker Andrea)
- Viczián Lilien (Viczián Tibor- Kovács Nikolett)
- Gebura Barnabás (Gebura Viktor- Bán Orsolya)
- Sáfrán Sándor (Sáfrán Sándor- Bán Szilvia)
- Bajusz Vanda Zoé (Bajusz János György- Gubik Brigitta)
- Baksa Hunor Sándor (Baksa Zsolt József- Versegi Laura)
- Bán Zsófi (Bán Krisztián- Gondos Kitty)
- Fábián Milán (Fábián Dániel- Kolbach Vivien)
- Kalmár Nadina (Kalmár József- Juhász Beatrix)
- Rojcsik Luca (Rojcsik István- Novák Dóra)
- Szatmári Elena Melinda (Szatmári Zoltán- Müller Melinda Erika)
- Simon Evelin (Simon Zoltán- Sztojka Judit)
- Gazdag Mirkó János (Gazdag Attila- Peczelák Veronika)

Elhalálozás:

- Szendrő Imre Sándorné (Újvári Terézia)
- Móczár Imréné (Káldi Erzsébet)
- Móczár Imréné (Rádi Mária Katalin)
- Kádár Jánosné (Borsodi Erzsébet)
- Szilvási Györgyné (Zsoldos Rozália Ilona)
- Túri Lajosné (Újvári Piroska Rozália)
- Berente László Antal
- Szivák Imre
- Boda Mihály

Szentségekkel ellátva:

- Simon Györgyné (Dobos Mária)
- Dunai István
- Fodor László
- Fodor Lászlóné (Veroszta Julianna)
- Rédli Jánosné (Kaldenekker Julianna)

Szegedi Borbála

Felelős kiadó: Ruskó Norbert atya, (e-mail: ruskonorbert@gmail.com), **Plébánia:** Kerekegyháza, Fő út 47, Tel: 06-76-371084. **Cikkírók és fotó:** Ruskó Norbert atya, Fazekas Zsófia és Gergely, Füstös József és Márti, Halcsik Antalné Erzsike, Kaldenekker Olivér, Mongyi Kornélia, Nagy Anna és dr. Nagy Kálmán, Nagy család, Oreskó Imre és Tünde, Réfi Lajosné, Szalai József, Szegedi Borbála Tózsér Márk.

Szerkesztők: Oreskó Imre, Sztaskó Roland, Tózsér Márk. **Nyomdai kivitelezés:** Andrassy Írószer

XXXII. Bugaci Ifjúsági Lelkigyakorlatos Hittanos tábor kerekegyházi hittanosokkal

Szobi hittanos tábor 2023. 07.10-07.14